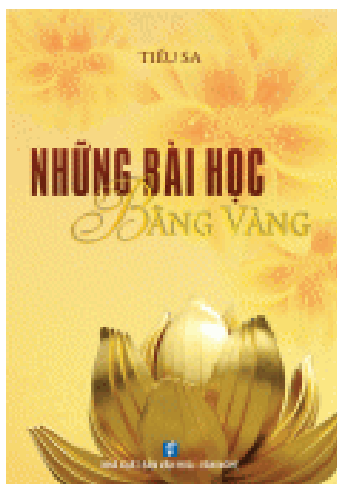

NHỮNG BÀI HỌC BẰNG VÀNG

Tác giả: **Tiểu Sa**

Nhà xuất bản Hồng Đức

MỤC LỤC

Lời Nói Đầu

Cấp I: Chuyện Thường Gặp

Cấp II: Đánh Đòn Tâm Lý

Cấp III: Nhân Tình Thế Thái

Cấp IV: Dò Sông Dò Biển Dễ Dò...

LỜI NÓI ĐẦU

Tôi là một tu sĩ bình thường, nơi tôi ở nằm sát quốc lộ, cho nên trong hơn 20 năm qua, tôi đã được tiếp xúc với rất nhiều hạng người. Cũng từ đây, tôi đã thu thập được cả một kho kinh nghiệm - phải nói đúng hơn là những trải nghiệm về cách đối nhân xử thế trong một xã hội ngày càng có nhiều toan tính, lừa lọc...

Ở đây tôi chỉ đề cập đến những chiêu trò (kiểu lừa) có liên quan đến nhà chùa và do tôi hoặc người thân quen trực tiếp là nạn nhân. Những việc tôi đã từng gặp, hóa ra cũng có rất nhiều người gặp phải, nó hiện diện ở khắp nơi và tùy bối cảnh thực tế mà tình tiết có đổi thay đôi chút! Nhưng nó vẫn cứ tồn tại mặc dù ai cũng lên án là vì mấy lý do sau:

1 - Vì người ta cho đó là chuyện nhỏ, tác hại chẳng là bao nên không truy cứu.

2 - Vì người ta “quê độ” nên không dám nói cho mọi người biết.

3 - Vì người ta tham nên bị dính quả lừa mà đành giấu nhem.

4 - Vì người ta hèn kém nên không dám đấu tranh chống lại nó.

5 - Vì người ta dại nên bị lừa mà vẫn vui lòng chịu đựng.

Ghi lại những câu chuyện cảnh giác này, tôi chỉ mong chia sẻ với mọi người một số trường hợp “cười ra nước mắt” mà tôi đã gặp, qua đó mọi người có thể tự đặt ra cách xử lý tốt nhất nếu như một mai mình gặp phải những trường hợp tương tự như vậy. Điều quan trọng hơn - theo tôi nghĩ - là thái độ ứng xử của mỗi người khi gặp những trường hợp ấy. Cần hết sức bình tĩnh, sáng suốt và đúng chừng mực để không rơi vào trường hợp thái quá (nóng giận, nạt nộ, xua đuổi...) hay bất cập (sợ sệt, im lặng, nhẫn nhin, cho qua chuyện) làm ảnh hưởng đến hình ảnh từ bi - trí tuệ của người con Phật.

Dem những điều mình đã cẩn thận góp nhặt hơn 20 năm qua viết ra, tôi mong mọi người hãy xem nó với một nụ cười, nụ cười cảm thông và chia sẻ, nụ cười bao dung và một chút lưu tâm để không còn ai rơi vào những hoàn cảnh như tôi.

Với cái nhìn nông cạn của mình, tôi tạm chia các kiểu lừa mà mình đã từng biết ra làm 4 cấp bậc từ thấp đến cao, những chiêu thức tương tự nhau tôi tạm gom vào một nhóm; cấp độ càng cao thì chiêu thức càng biến hóa nên chắc chắn sẽ có ít nhiều dị biệt trong thực tế.

Đây là lần đầu tiên viết lách, nên chắc chắn có nhiều sai khuyết, rất mong người đọc góp ý, bổ sung thêm, xin chân thành cảm ơn

CẤP I: CHUYỆN THƯỜNG GẶP

Chiêu thứ 1: Những kiểu xin “đều”

Từ ngàn xưa, dân tộc Việt Nam vốn có truyền thống yêu thương, giúp đỡ lẫn nhau. Lòng yêu thương, tinh thần nhân đạo đó đã thấm nhuần vào máu thịt của người con Việt. Và rồi, cũng từ đây, bao mảnh đời khổ đau đã được sẻ chia bởi những tấm lòng vàng, bao con người có thêm niềm tin, nghị lực để vươn lên tạo nên những điều kỳ diệu trong cuộc sống muôn màu. Tuy nhiên, ngày nay do nhiều yếu tố mà nguyên nhân chính là sự trây lười, thiếu ý thức tu

dưỡng, nên có một số người đã không hề nghĩ đến luân thường đạo lý, nhân quả báo ứng... Hàng ngày thay vì đi làm kiếm tiền nuôi thân, họ lại dành thời gian mưu tính việc lừa gạt người khác để lấy tiền ăn chơi. Họ không từ một thủ đoạn nào, từ việc nói dối để xin vài ngàn đồng cho đến lập mưu để chiếm đoạt tài sản có giá trị. Họ đang tâm lợi dụng lòng tốt của mọi người để trục lợi cho bản thân, mà không hề nghĩ đến hậu quả của việc mình làm.

Xin Tiền Đồ Xăng

Giữa trưa hè oi bức, chú tiểu vừa ngả lưng nghỉ ngơi, bỗng có tiếng gọi nơi cửa sổ, đến gần chú thấy một người đàn ông có hàng ria mép rậm, ăn mặc rất lịch sự, nhã nhặn cúi chào. Với thái độ thành thật trình bày hoàn cảnh của mình, người đàn ông ấy xin chú giúp đỡ một ít tiền đồ xăng, vì vừa bị giật túi xách mà xăng cũng đã cạn.

Thương tình, chú tiểu đem mấy chục ngàn ít ỏi của mình trao cho người đàn ông, ông ta cúi chào và không quên hẹn ngày trở lại cảm ơn tấm lòng nhân hậu của chú.

Ngày gặp lại cũng không xa mấy, hôm đó đang đạp xe đi học thêm, cảm giác có một người cứ chạy theo bên hông mình, quay qua chú tiểu gặp người đàn ông râu rậm hôm nọ (có lẽ do hôm kia chú mặc áo ngắn và ở trong phòng tối nên ông ta không nhận ra). Với thái độ rất nhã nhặn như hôm nọ, mặc dù đang ngồi trên xe nhưng người đàn ông cũng khẽ cúi đầu chào, cho xe chạy song song xe chú và nhỏ nhẹ trình bày hoàn cảnh khó khăn của mình, rằng ông ta đang đi giao tiền đặt cọc mua đất, trong khi bắt cần đã bị

kẻ gian giật mất túi xách giờ sắp hết xăng, xin chú giúp đỡ cho ít tiền để đổ xăng.

Hơi khó chịu, nhưng không muốn đôi co giữa đường nên chú tiểu chỉ nói rằng mình đang đi học không có tiền rồi đường ai nấy đi.

Không lâu sau đó, khi đi tìm ngôi chùa của một người bạn học tại một địa phương khác, chú tiểu lại đụng mặt người đàn ông râu rậm hôm nọ, và kịch bản mất giỏ xách tiền lại được ông ta trình bày một lần nữa.

Sau khi nhìn người đàn ông nọ vài giây chú tiểu nói:

- Chú không nhận ra tôi sao, hãy tìm việc gì đó mà làm ăn, chứ cứ làm như vậy tội lắm!

LỜI BÌNH:

Kiểu lừa này đã xuất hiện ở khắp mọi nơi từ rất lâu rồi, nhưng đến nay (và tôi thiết nghĩ còn lâu sau này nữa) nó vẫn còn được đem ra sử dụng với ít nhiều khác biệt, nhưng tựu trung bọn lừa đảo nhắm vào tâm lý: “Vài ngàn đồng có là bao, cho đại cho họ đi để khỏi phiền phức”.

Cho hay không là tùy tâm mỗi người, tuy nhiên với người con Phật cần thể hiện tinh thần từ bi và thái độ nhã nhặn, không nên quá khắt khe, xua đuổi, quát mắng... làm mất đi hình ảnh đẹp của người đệ tử Phật, làm tổn giảm lòng từ bi của chính mình.

Tìm Người Thân Mà Không Gặp

Vào một chiều thu, trong khi đang quét lá bên tháp sư phụ, tôi gặp một cụ già khoảng hơn 60 tuổi, ăn mặc lịch lãm theo kiểu doanh nhân thời trước 1975, ông cụ tự giới thiệu là bạn của sư phụ tôi, đã cùng sư phụ tôi tổ chức lễ hội chỗ này chỗ nọ... Sau đó, cụ tâm sự rằng mình ở Vĩnh Long đi thăm đứa cháu ở gần đây, nhưng không may nó đã dọn nhà đi nơi khác giờ cụ không biết phải làm sao.

Thấy tội cho ông cụ, tôi mời ở lại dùng cơm và biếu cụ một ít tiền để mua vé xe về quê. Cụ cảm ơn, không dùng cơm mà nói rằng còn có việc gấp phải đi ngay.

Sau đó, tôi lại hân hạnh được gặp lại cụ mấy lần nữa và lần nào cũng nghe cụ ca “bài ca con cá”. Đặc biệt là khi tôi vắng mặt cụ còn rầy la các sư chú, sư bác trong chùa vì tiếp cụ không ân cần. Khi hỏi ra mới biết cụ ở xóm trên chứ chẳng đâu xa! Dù mới hơn 50 tuổi, nhưng do rượu chè, nên nhìn như một ông cụ. Hàng ngày “ông cụ” đi lang thang và tìm mối xin tiền để uống rượu.

Đến giờ, thỉnh thoảng tôi vẫn gặp cụ và cụ vẫn bảo rằng mình ở xa đi tìm cháu mà không gặp... Thật tội cho ông cụ! Không biết đến lúc nào mới tìm được đứa cháu thân yêu đây!

Ngoài “ông cụ” ấy, thỉnh thoảng tôi cũng gặp nhiều ông cụ, bà cụ khác cũng có hoàn cảnh tương tự như thế. Thậm chí, có người vừa kể chuyện vừa lau nước mắt. Nhưng, độc một chỗ là khi rút khăn lau nước mắt lại rơi ra mấy tờ giấy ghi số đề mới khổ chứ! Cứ như vậy, thì không biết làm sao để giúp họ hết khổ?

LỜI BÌNH:

Cơm chùa không thiếu kính mời các cụ xoi, tiền thì không có chỉ có vài gói mì thôi - Đó là cách mà tôi thường dùng khi gặp những trường hợp “đáng thương” như thế.

Gặp Tai Nạn, Mất Việc...

Xưa nay, ai cũng nghĩ cửa Phật là cửa từ bi, nên mỗi lần, gặp chuyện không may, trắc trở, hay hoạn nạn, phần lớn họ đều tìm đến cửa chùa, trước là để tĩnh tâm, sau là mong được trợ duyên. Cũng từ suy nghĩ này, lại nằm ngay mặt tiền quốc lộ 22, nên chùa GN thường xuyên có người thăm viếng, tâm sự nỗi khổ niềm đau.

Dù không giàu có gì nhưng do thường tụng Lương Hoàng Sám mỗi đầu tháng, nên chúng tôi rất sợ bị quả báo khi có người đến nhờ mà không giúp đỡ. Thế nhưng, cứ ba bữa lại gặp một người, đôi hôm lại gặp một hoàn cảnh éo le. Mà lạ một điều là cứ hôm nay có người đến trình bày hoàn cảnh như vậy - thấy thương tình giúp cho chút đỉnh thì ngay ngày hôm sau lại có một “ca” khác tương tự như thế đến xin.

Mỗi lần chỉ giúp được vài mươi ngàn đồng thấy cũng áy náy, mời dùng cơm thì họ bảo mới ăn không đói, cho mì gói thì bảo không có nước sôi, biểu trái cây thì lát sau trở ra thấy bị bỏ quên trên chậu kiếng... Thậm chí, có lần có hai người phụ nữ một già, một trẻ dìu nhau vào xin giúp đỡ. Trông họ hết sức tiều tụy thảm thương. Không những nhà chùa, mà bà con Phật tử thấy vậy cũng bảo nhau mỗi người một ít giúp mẹ con họ. Nhưng 15 phút sau, có người báo lại

rằng hai người đàn bà vừa từ chùa đi ra, đang đánh nhau ở cuối xóm vì chia tiền không đều.

LỜI BÌNH:

Để tránh tình trạng bị lợi dụng lòng từ bi, tạo thành một thói quen không tốt, sau này chúng tôi thường chỉ mời cơm, cho mì gói - gọi là “giúp đỡ độ đường” mà không cho tiền. Và trong khi mời cơm, chúng tôi hỏi thăm thêm về hoàn cảnh, nếu thấy họ thực sự khó khăn thì tùy điều kiện mà hỗ trợ.

Bệnh Nặng Không Tiền Nằm Viện

Nhiều trường hợp thật là trái khoáy, nhiều người vào chùa xin giúp đỡ với lý do hết sức hợp lý: bệnh nặng không tiền đóng viện phí, trốn viện, đói khát không có tiền ăn, muốn về quê mà không có tiền mua vé xe, kèm theo là quyển sổ khám bệnh đã nhàu nát làm bằng chứng. Thế nhưng hỏi cô (anh) nằm bệnh viện nào, quê ở đâu thì bảo rằng: bệnh viện Ung Bướu, quận Bình Thạnh, quê ở Tiền Giang - cả hai nơi ấy đều trái tuyến và cách xa Hóc Môn - vậy sao không xin ở nơi gần bệnh viện hay trên đường ra bến xe Miền Tây mà lặn lội ngược chiều, đi xa hàng chục cây số như vậy? - Không trả lời được (!)

Ngoài ra, tôi còn gặp trường hợp một số người vào chùa xin tiền mà ra giá hăn hoi, cho ít hơn là nhất định không chịu đi, nói rằng mình vừa mới trốn trại cải tạo ra, đang mang trong người căn bệnh thể kỷ, giờ sống lang thang cần sự giúp đỡ. Hỏi sao không nhờ người thân, địa phương giúp đỡ. Họ trả lời tỉnh rụi: “Con như vậy, xin địa phương người

ta ai cũng biết quá khứ của mình rồi thì ai mà cho? Thế nên, đường cùng, con mới vào chùa, nương nhờ cửa Phật, mong quý thầy giúp đỡ!”

LỜI BÌNH:

Vì cần có tiền để chữa bệnh nên buộc lòng phải đi xin là việc không có gì sai quấy, nhưng lấy lý do bệnh tật để đi gạt người khác là một việc làm hết sức tội lỗi, nghiệp báo thật đáng sợ biết bao.

Việc giúp đỡ một người có bệnh, đặc biệt là người mắc bệnh nan y, âu cũng là một đạo lý cần phải làm. Điều đáng nói ở đây là người đến xin lại tỏ ra ngang ngược và thật đáng thương là họ lại tự hào vỗ ngực xưng danh rằng, mình đang mang AIDS, mình vừa trốn trại về - thử hỏi còn gì để nói nữa. (!)

CHIỀU THỨ 2: BÁN HÀNG “NHÂN ĐẠO”

Bán Hàng Khuyến Mãi

Một ngày cuối đông đang ngồi nói chuyện với mấy huynh đệ trẻ, một cặp thanh niên nam nữ bước vào chùa xởi lởi hỏi thăm sức khỏe quý thầy một cách thân thiện. Rồi họ tự giới thiệu mình là nhân viên của một công ty lớn đến thăm chùa và mang theo một số sản phẩm của công ty đang có chương trình khuyến mãi lớn, đặc biệt ưu tiên cho các chùa và nhà thờ. Nào là nồi cơm điện, máy nước nóng, dụng cụ mát xa... thấy không ai có ý muốn mua, họ lấy ra

một số đồng hồ loại xịn, giá thị trường khoảng vài trăm ngàn mà chỉ bán với giá vài chục. Lại khuyến mãi thêm phần mở số, nếu đồng ý mua, sau khi trả tiền, gỡ miếng keo dán phía sau mà có chữ xe dream thì được xe dream, nếu có chữ tủ lạnh thì công ty sẽ đem tủ lạnh đến... Thấy vậy tôi bèn nói:

- Ôi trời! Miếng giấy ấy chỉ cần 30 giây gỡ ra dán lại không khó khăn chi! Sao anh không gỡ ra xem để chọn phiếu có thưởng mà đi lĩnh, đại gì lại mang đi khắp nơi chào mời cực nhọc như vậy? Tôi đoán chắc trong tất cả số đồng hồ kia không hề có cái nào “trúng” cả!

Người bán hàng vẫn tỏ ra bình tĩnh cười ruồi, bảo rằng:

- Kể ra thì chú cũng sâu sắc đấy, nhưng vẫn còn chưa ăn thua đâu...

Sau lần đó, tôi còn gặp rất nhiều những người bán hàng tử tế như thế với nhiều kiểu chào mời, hứa hẹn hấp dẫn... Như đã nói, chùa tôi ở ngay mặt tiền quốc lộ, nên tôi thường xuyên gặp một số người vào chùa gạ bán nhiều mặt hàng mà họ gọi là hàng thanh lý, vật tư thiết bị điện, điện tử v.v... với lý lẽ: “Con đang thi công công trình, bắt gặp tượng cổ này nhờ thầy xem giùm là tượng gì?”, “Tụi con đang thi công cải tạo lưới điện gần đây có một số vật tư thừa, muốn bán rẻ cho nhà chùa để lấy tiền uống nước”... Nhưng nhớ lời nói của anh nhân viên bán hàng hôm nọ, tôi luôn vui vẻ từ chối với lý do mình không có nhu cầu mà không đòi co gì nữa.

LỜI BÌNH:

Bán hàng khuyến mãi, hay thanh lý hàng là một phương cách làm ăn khôn khéo của các nhà kinh doanh thương mại thời nay. Mục đích chính là bán được nhiều hàng và xả hàng tồn kho lâu ngày, tệ hơn là hàng kém chất lượng. Nó nhắm vào những người bình dân thích nhiều, ham rẻ. Và ngày càng có nhiều chiêu thức biến hóa khôn lường để dụ dỗ, thậm chí là lừa bịp người mua kém hiểu biết. Đặc biệt, có một số người táng tận lương tâm, đem những chiêu thức đó vào tận cửa chùa để lừa gạt Tăng Ni ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Tuy nhiên, trước khi trách người cần phải tự trách mình, nếu không ham rẻ thì đâu có ai ép được mình!

Vật Không Rõ Nguồn Gốc Không Nên Nhận

Sau một thời gian công quả tu tập, thỉnh thoảng tôi cũng nhận được một số quà bánh, nhu yếu phẩm của bà con Phật tử biểu tặng, nhưng thỉnh thoảng cũng bị một cú lừa ghen hòng.

Mới chiều hôm qua đây, có một chú bé đem đến chùa một bị mì căn to và bảo rằng, do cô Mai kêu đem đến. Khi hỏi lại cô Mai là ai? Ở đâu? Và gởi chùa để làm gì? Thì chú bé không biết! Tôi đành bảo cậu bé đem về gởi lại chủ hàng. Vì trước đây đã có lần có người đem đến chùa một số đậu hủ nói rằng có người gởi. Sau đó lại có người đến đòi tiền, vì người mua hàng chưa trả tiền.

Lại còn cái kiểu, cận Tết có anh xe ôm đem đến chùa mấy chậu hoa xấu tệ, hỏi của ai, thì bảo của cô Lan kêu mang đến. Hỏi đem đến làm gì thì bảo không biết, để về hỏi lại. Lúc quay lại thì bảo rằng cô Lan cũng dưng nhưng xin thầy cho tiền xe - 2 chuyến 150 ngàn. Nhưng thấy hình

như anh xe ôm kia không ổn lắm... Thôi kệ, đành xuất kim ngân cầu an ổn chứ biết sao giờ!

LỜI BÌNH:

Mua hàng phải trả tiền là một việc tất nhiên. Nhưng phải trả tiền cho món hàng mà mình không được lựa chọn, không thể kiểm tra chất lượng, không cân đong đo đếm, nói chung là mình không hề có ý muốn mua mà là bị ép mua, mà mua mắc nữa, thì thật bất công! Vì vậy, tôi rút ra kinh nghiệm: “Từ nay, những vật cũng mang tới chùa mà không rõ nguồn gốc thì không nhận”.

Anh Thợ Chụp Hình

Sau khi tham dự một buổi lễ lớn được tổ chức quy mô hoành tráng, tôi trở về với tâm trạng thật vui vẻ. Nhưng, vừa nghỉ trưa dậy, đã thấy anh thợ chụp hình ngồi đợi từ lúc nào. Hỏi anh đến có việc gì không, anh vui vẻ lấy ra từ trong cặp một xấp ảnh, đặc biệt có một tấm phóng to ép lamina hẵn hoi. Nhìn kỹ tôi suýt bật ngửa, vì cái người trong ảnh có hào quang hẵn hoi lại chính là mình.

Ồi trời, tôi tu leu nhem thế này mà chụp hình có hào quang thì tội chết! Như vậy, chẳng phải là quá ngã mạn ư!

Nhìn qua xấp hình thấy mình cười toe toét, đứng ngồi đi lại khắp nơi đủ dáng, đủ kiểu. Tôi bèn hỏi người thợ chụp hình:

- Tôi có bảo chụp đâu mà sao anh chụp nhiều thế, lại còn ghép hình tôi có hào quang là sao? Anh làm thế thì tôi biết phải làm sao đây?

Anh thợ chụp hình vẫn cười vui vẻ:

- Con thấy hình của thầy đẹp mà! Có nhiều thầy nhờ con chụp hình ghép hào quang như vậy, thấy hình thầy cũng đẹp nên con làm lamina luôn. Thôi con lấy giá vốn cho thầy, coi như làm quen vậy mà!

Tình thế này thật tiến thoái lưỡng nan! Tôi tự nghĩ: “Dù sao, anh ta có ý gì chẳng nữa, cũng đã cất công chụp hình, làm hình cho mình, mấy tấm hình này đành phải lấy thôi! Nhưng nếu dễ dàng chấp nhận việc này thì coi như đã tiếp tay, khiến anh ta tưởng việc tự ý làm của mình, lần sau sẽ làm tiếp!”.

Cho nên, tôi quyết định dạy cho anh thợ chụp ảnh một bài học. Tôi giữ lại toàn bộ số hình ấy nhưng chỉ trả một nửa số tiền, đồng thời trước mặt người thợ chụp ảnh tôi lột bỏ tấm ảnh trên mặt lamina và đốt bỏ số ảnh đó đi với lời nhắc nhở - đừng bao giờ làm những việc như vậy nữa, bởi việc làm như thế có thể gây nên sự rắc rối cho mình và phiền não cho người khác.

LỜI BÌNH:

Chụp vài tấm hình kỷ niệm cũng chẳng tốn kém bao nhiêu, việc này tuy nhỏ nhưng nếu không lên tiếng đấu tranh thì nó sẽ trở thành tệ nạn! Trong những buổi lễ lớn, những tay phó nháy này vào chùa cứ đi lại lung tung nhá máy lia lịa. Vào những thời điểm quan trọng, họ còn ngang nhiên đứng ra giữa sảnh tác nghiệp, thậm chí còn chỉ đạo cho những người giúp việc làm cái này, dời cái kia... ra chiều như mình là đặc phái của Ban Tổ chức buổi lễ vậy, làm cho buổi

lễ mất trang nghiêm. Mọi người - đặc biệt là những người có trách nhiệm - cần phải có thái độ dứt khoát để chấn chỉnh chuyện này và những việc tương tự, để những kẻ cơ hội không lợi dụng hoàn cảnh để làm những việc không hay.

CHIỀU THỨ 3: BÁN HÀNG “LƯƠNG THIỆN”

Bán Hàng Theo Yêu Cầu Của Thầy Trụ Trì

Đang loay hoay sắp xếp lại bàn làm việc để đi họp, bỗng có một người phụ nữ bên lên đứng ngay cửa:

- Dạ! Mô Phật con chào thầy!

Tôi ngược lên:

- Mô Phật! Cô gặp thầy có việc gì?

- Dạ, thưa thầy! Thầy trụ trì kêu con vào hỏi thầy xem lấy bao nhiêu chổi lông gà để quét dọn, vì sắp Tết rồi ạ!

Nghe vậy, tôi sửng người một chút vì thầy trụ trì mới mất không lâu, tôi dù chưa phải là trụ trì chính thức nhưng cũng đang là người quản lý ở đây thì còn ai kêu mua chổi đây? Rồi hiểu ra vấn đề, nên với lý do chùa không sử dụng loại chổi ấy, tôi từ chối người bán chổi, và thay đồ đi họp. Khi trở về chùa, thấy hai cây chổi quét trần nhà đang dựng ngay chái bếp, tôi bèn hỏi thầy hương đăng:

- Thầy có biết ai mua chổi lông gà không vậy? Mà mua làm gì? Mấy cái chổi này có xài được lâu đâu? Quơ mấy cái là nó rụng sạch không làm gì được hết à?

Thầy ấy đáp:

- Hồi sáng, có người phụ nữ bán chổi vô nói thầy dặn mua mà, cô ấy nói thầy bảo mua 4 cây, nhưng con thấy loại chổi này không tốt, nên chỉ mua có 2 cây thôi! Con đang lo vì tự ý quyết định mà không nghe lời thầy.

- Ủi trời, thầy có kêu mua bao giờ?

- Chứ sao cô ấy nói mới gặp thầy ngoài cổng, thầy bảo đem vào bán cho chùa 4 cây. Con nói không mua cô ấy cứ ép, bảo rằng thầy dặn như thế. Sợ thầy rầy nên con bấm bụng mua hai cây 50 ngàn mà không hiểu thầy mua để làm gì nữa!

Ngoài bà bán chổi, tôi còn gặp một vài trường hợp tương tự như thế, khi có người hỏi thầy trụ trì tôi bảo thầy trụ trì không có ở nhà thì họ nói ngay rằng thầy dặn đem đến bán cho chùa, thậm chí còn tự giới thiệu là người thân quen “mối mang” của thầy trụ trì nữa chứ - thiệt là, trong trường hợp đó tôi không biết mình là ai nữa!

LỜI BÌNH:

Một trong những phương thức cơ bản của bọn lừa gạt là nghiên cứu đối tượng. Chúng thường lân la tìm hiểu xem trụ trì chùa là ai, tên họ, quê quán, tính tình như thế nào, thói quen sinh hoạt ra sao... để đưa ra “kế hoạch tác chiến”. Lợi dụng tâm lý “chuyện gì cũng biết” của nhiều người, bọn

chúng chỉ cần vào quán nước gần nơi chúng cần tìm hiểu, nói bằng quê: - “Tôi là người quen của ông đó, ông ta tên đó..., họ đó..., quê quán ở chỗ đó v.v...” Lập tức người chủ quán tốt bụng phản ứng ngay: - “Ông nói sao? Không phải như vậy. Ông ấy tên thật như vậy..., tuổi như thế này..., nhà ở chỗ này v.v... tôi ở đây từ nào đến giờ sao lại không biết được mà ông lại nói thế.” Cứ như vậy thì chỉ trong vài câu nói, một người lạ đã có thể biết được tổng quát về đối tượng mà mình cần tìm hiểu. Việc thừa lúc đối tượng không có ở nhà để lừa gạt, tự nhận rằng mình là người thân quen với thầy trụ trì là chuyện không hề khó khăn gì, mong mọi người hãy cảnh giác!

Bán Hàng Từ Thiện (tấm tre, bút viết...)

Một ngày nọ, chúng tôi được tiếp chuyện hai người đàn bà tự xưng là nhân viên Hội Từ thiện tỉnh Thái Bình - có giấy giới thiệu, có mộc đỏ hằn hoi - sẵn đi dự hội nghị ở thành phố, nhân tiện đi giới thiệu sản phẩm do các em ở trung tâm khuyết tật làm, mong nhà chùa ủng hộ giúp đỡ.

Qua lời kể của họ, hoàn cảnh của các em thật đáng thương, mặc dù các cơ quan nhà nước cũng như các cấp hội đã rất quan tâm. Nhưng vẫn không đủ kinh phí, vì vậy các em đã phải cố gắng hết sức để tồn tại trong cuộc sống...

Cô nhân viên nọ cũng thành thật đem ra khoe quyển sổ vàng, trong đó có nhiều cơ quan đoàn thể, nhiều tập thể cá nhân, đặc biệt là Tăng Ni các chùa đã nhiệt tình ủng hộ, không những mua sản phẩm do các em làm ra mà còn gửi tặng các em một số tiền nữa.

Cảm thông với những khó khăn của người khuyết tật và sự vất vả của người làm công tác xã hội, tôi mua giúp các em một số dừa tre, tăm tre..., đồng thời cũng gửi tặng các em một số tiền nhỏ, nhưng đề nghị không ghi danh tánh vào sổ vàng.

Tiến họ ra cửa, tôi bỗng ngờ ngợ thấy có điều gì đó là lạ! Vì thái độ gấp gáp, thậm chí họ không chào lấy một tiếng mà nhanh chóng lên xe đi ngay. Chuyện tới đó tưởng là kết thúc! Nhưng không, chỉ mấy ngày sau tôi lại gặp hai người đàn ông khác ôm cặp đi vào và cũng giới thiệu là nhân viên của Hội Từ thiện tỉnh Thái Bình, cũng trình giấy giới thiệu có mộc đỏ chót, cũng giới thiệu sản phẩm do các em khuyết tật làm ra và mời nhà chùa mua ủng hộ. Vì mới mua với số lượng lớn hôm nọ, nên tôi nhẹ nhàng từ chối thì anh nhân viên nọ lấy ra quyển sổ vàng, ngỏ lời xin ủng hộ hội để góp phần giúp đỡ các em. Khi tôi từ chối không mua hàng, cũng không ủng hộ gì cả, vì mới hôm kia đã mua và ủng hộ rồi, hai người đàn ông quay qua năn nỉ, thuyết phục, ngã giá (cho anh em vài mươi ngàn uống nước) không khác gì một người hành khất, tệ hơn là khi tôi nhất quyết không cho thì họ tỏ ngay thái độ côn đồ xấc láo, lăm bằm chửi thề, rồi không một lời chào hỏi rú ga phóng đi.

LỜI BÌNH:

Có lòng từ thiện là một điều hết sức đáng trân quý, mua bất cứ món hàng nào nếu thấy vừa ý thì là thuận mua vừa bán, chẳng có gì đáng nói. Điều đáng nói ở đây là lợi dụng danh nghĩa làm từ thiện, lợi dụng lòng thương người để lừa gạt người khác là một điều hết sức đáng phê phán. Riêng

đối với người có lòng từ thiện thì cũng nên có sự sáng suốt, muốn làm từ thiện thì nên trực tiếp đi đến nơi có người khó khăn để giúp đỡ, hoặc chỉ gửi cho người đại diện cơ quan đoàn thể mà mình biết rõ. Chư Tăng Ni khi phát tâm ủng hộ đối với những trường hợp người lạ ở nơi khác đến thì không nên ghi sổ vàng lưu niệm, vì việc ấy trái với tinh thần Bồ thí Ba-la-mật. Và đặc biệt là có thể bị lợi dụng làm con bài để lừa gạt người khác (với tâm lý: Quý Hòa thượng, quý chùa lớn khác mà còn không nghĩ ngò gì, mình đóng góp chút đỉnh có nhằm gì mà suy nghĩ...)

Tặng Tượng Phật, Bồ Tát

Mới sáng mừng Một Tết, sau khi tiếp một lượng lớn khách viếng chùa, đang loay hoay chỉnh lại mấy chậu kiểng, thì có một người phụ nữ ôm một hộp nhỏ tìm đến. Bà trình bày rằng: Mấy hôm trước, có hai người mặc áo nhà chùa đem đến tặng tượng cho gia đình để lấy may trong năm mới! Họ đưa tượng rồi đi ngay, nhưng sau đó quay lại xin tiền công đức cho chùa gọi là phụ kinh phí tạo tượng. Vì đang bận rộn dọn dẹp cuối năm, nên gia đình cũng không để ý xem ông tượng ấy hình dáng ra sao, chỉ nghĩ rằng nhà chùa cho chắc cũng không tệ! Và khi hai chú tiểu xin tiền công đức thì bà cũng vui vẻ lấy đưa 100 ngàn mà không nghĩ ngợi gì! Đến khi xem lại, thì thấy hai ông tượng ấy hết sức thô kệch méo mó đến độ không thể trưng hay thờ được! Hôm nay rảnh, bà đem lại gửi chùa để xem có ai cần thì cho họ. Lúc này, tôi khẳng định rằng chùa không hề cho ai mang tặng tượng như thế, người phụ nữ chỉ lắc đầu nói chắc mình bị lừa rồi và xin nhà chùa giữ lại giùm, chứ cô ấy cũng không biết làm gì với tượng đó.

Sau này hỏi ra thì trong xóm cũng có nhiều người gặp trường hợp như thế và họ cũng chỉ biết đem đến chùa nhờ nhập tháp, chứ cũng không biết làm gì hơn.

Ngoài ra, còn có hiện tượng mấy người mặc đồ tu hót đầu đình, đội nón hay trùm khăn đi từng nhà tặng cho tranh tượng, nài ép mua nhang đèn... rồi xin tiền công đức, đã diễn ra trên phạm vi cả nước. Chỉ với một ộp nhang 20 cây mà họ bán với giá từ 20 đến 50 ngàn đồng, còn nài ép phải lấy 5 - 10 bó trở lên mới được. Sau đó, họ còn hỏi tên tuổi từng người trong gia đình ghi vào sổ nói rằng để thầy cầu an. Rồi lại tiếp tục đòi tiền công đức, nếu không mua nhang hay thắp mắc thì họ nói rằng đó là lộc của nhà chùa, nếu không nhận là coi như bị mất phước.

LỜI BÌNH:

Với chiêu thức này, nhiều người đã phải mua nhang và làm “công đức” một cách bất đắc dĩ mà trong lòng ấm ức, nhưng rồi tự an ủi rằng: “Coi như mình làm công đức cho chùa, cũng không mất đi đâu!”. Khổ nỗi những người bán nhang, tặng tượng đó có phải là người của nhà chùa đâu, họ là bọn lừa bịp chuyên nghiệp ấy chứ! Mong mọi người hãy cảnh giác.

CHIÊU THỨ 4: BÁN HÀNG “VÌ CỘNG ĐỒNG”

Bán Sách Lịch Sử, Danh Nhân

- A lô, xin lỗi đây có phải là số điện thoại của chùa GN không ạ?

- Dạ, đúng rồi, có chi không ạ!

- Dạ chào thầy, tôi là NTT. - Anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân. Hiện chúng tôi vừa hoàn thành xong tập sách viết về đại tướng Võ Nguyên Giáp - người anh cả của quân đội nhân dân Việt Nam. Đây là bộ sách hết sức quý giá, chúng tôi nghĩ chùa mình nên có bộ sách ấy để làm tư liệu...

- Xin lỗi, chỗ chúng tôi kinh sách rất nhiều cả đời đọc cũng không hết, nên không có nhu cầu mua sách ấy.

Không chỉ một lần ấy mà rất nhiều lần, nhiều công ty khác nhau gọi điện thoại, hoặc trực tiếp đến chùa mời gọi mua một số cuốn sách như: tổng kết chiến tranh, lịch sử, danh nhân quân đội v.v... Không biết mấy công ty in ấn và phát hành sách làm ăn thế nào, mấy quyển sách lịch sử chiến tranh ấy nội dung ra sao, mà phải đích thân một vị anh hùng quân đội gọi điện thoại chào mời, quảng cáo như thế, mà có thật sự là chính người anh hùng ấy gọi đến hay là người ta mượn danh người ấy để tạo áp lực chăng!

Mấy hôm sau, khi đi dự lễ ở một ngôi chùa, nhìn thấy có mấy cuốn sách lịch sử dày cộm, hỏi ra mới biết là có mấy anh xưng là ở Bộ Tư lệnh thành phố đến vận động mua với giá cả triệu đồng, nhưng để rẻ cho chùa một nửa giá mà thôi! Hỏi nội dung của nó thế nào, có hay không - thầy ấy liền nói ngay: “Nếu thích thì thầy mang về mà đọc, nói thật là tôi cũng không biết để nó ở đâu nữa, chỉ vì họ cất công

từ thành phố đến, vì nể nên mua vậy thôi chứ cũng chẳng để làm gì, nội dung cũng chỉ là những điều ai cũng biết, xào đi xào lại vậy thôi!”.

LỜI BÌNH:

“Hữu xạ tự nhiên hương”, tác phẩm có giá trị, danh nhân nổi tiếng thì tự thân đã có sức hút không cần phải quảng cáo chào mời quá thô thiển như vậy. Cách làm ấy chỉ nói lên một điều là có vấn đề gì đó không bình thường trong việc này...

Liên Kết In Sách “Đơn Vị Tiêu Biểu”

Qua sự giới thiệu của Thượng tọa chánh đại diện, anh nhân viên công ty truyền thông TVT tìm đến gặp tôi để phỏng vấn về các hoạt động từ thiện của Phật giáo huyện và nhờ giới thiệu giùm một số ngôi chùa tiêu biểu có các hoạt động từ thiện xã hội nổi trội, để anh đến liên hệ viết bài.

Anh nhân viên ấy trông lịch sự, tự giới thiệu cơ quan của mình kết hợp với nhà xuất bản thành phố đi tìm hiểu, thu thập thông tin để thực hiện tập sách “Hương sen thơm ngát”, giới thiệu những gương điển hình Tăng, Ni tự viện tiêu biểu trong công tác từ thiện và các hoạt động xã hội. Anh cho biết đây là một trong những hoạt động nhằm quảng bá hình ảnh tốt đạo đẹp đời, nêu tấm gương sáng cho mọi người noi theo, và là món quà rất có ý nghĩa để tặng cho khách thập phương khi viếng thăm chùa.

Sau một hồi nói chuyện vui vẻ anh hỏi băng quơ: - À, vậy thầy có đăng ký lấy sách không? Vừa nói anh vừa đẩy về

phía tôi tờ giấy ghi danh sách các chùa đã đăng ký lấy sách với chữ ký rõ ràng.

- Đăng ký thế nào, hình thức tập sách ra sao, bao nhiêu tiền một cuốn?

Anh thanh niên có vẻ hơi bối rối:

- À, tập sách dự kiến từ 50 đến 70 trang, giá bìa khoảng hai mươi mấy ngàn đồng...

- Xin lỗi anh, tôi chưa nhìn thấy tập sách nên không thể đăng ký được, khi nào làm xong tùy theo chất lượng của nó tôi sẽ đăng ký sau được không?

Anh nhân viên công ty truyền thông có vẻ không vui lí nhí trả lời:

- Vậy cũng được. Rồi chào tôi ra về.

Bẵng đi một thời gian, khi đến chùa một người bạn thân, tôi nhìn thấy một tập sách mỏng chừng 50 trang, in trên giấy có chất lượng không được tốt lắm, trong đó giới thiệu khoảng mười ngôi chùa trong huyện. Hỏi ra mới biết đó là tác phẩm “Hương sen thơm ngát” do anh nhân viên công ty truyền thông hôm nọ thực hiện.

LỜI BÌNH:

Thì ra do tác động của suy thoái thị trường, công việc đình trệ nên một số công ty in ấn nghĩ ra cách làm sách kiểu này. Họ tới các chùa xin cung cấp cho họ một số thông tin, rồi lại tự mình yêu cầu các chùa đăng ký nhận món hàng đó, trong khi chưa biết nội dung, giá trị của nó như thế

nào! Và kết quả là, các chùa phải nhận lượng sách đã đăng ký với chất lượng kém, giá lại cao gấp đôi, gấp ba mà không thể nói gì được. Quả thật một chiêu thức lừa tình vi!

Chương Trình Cải Tạo Môi Trường

- Chào thầy, thầy khỏe không?

Hai người đàn ông lịch lãm xách cặp bước vào chào tôi một cách xởi lởi, rồi nhanh nhẩu chìa tờ giấy có mộc đỏ và tự giới thiệu là người của Sở Tài nguyên Môi trường Thành phố. Hôm nay họ đến chùa, là muốn giới thiệu và phân phối một số sản phẩm trong chương trình “môi trường thân thiện” mà sở đã nghiên cứu và đang đem ra phổ biến thực hiện rộng rãi trong nhân dân. Họ tự nhiên mời tôi ngồi và thuyết trình về tác dụng hữu hiệu của một loại cây có công năng lọc khói bụi, đuổi côn trùng, cân bằng sinh thái... và yêu cầu chùa đăng ký tham gia chương trình.

- Mỗi cây chỉ có vài mươi ngàn đồng, chùa mình chỉ cần trồng vài mươi cây là có thể an tâm với môi trường trong lành tươi mát.

Hỏi là cây gì cho xem thử thì họ lấy ra một nhánh cây Ngũ Gia Bì là loại cây mà tôi đã được một người nào đó đem đến tặng và tôi đã chiết ra trồng quanh bờ rào một cách hết sức dễ dàng.

Tôi reo lên:

- A, cây này tôi có và đã trồng rất nhiều bên rào kia, để bữa nào rảnh tôi bứng vào chậu để trong chùa cho cân bằng sinh thái.

Mặt hai người đàn ông thoáng biến sắc, nhưng họ lại quay qua nói:

- Vậy thôi thầy nhận mấy gói thuốc vệ sinh hàm cầu này đi, nhà chùa có bao nhiêu nhà vệ sinh xin cho biết để chúng tôi tính xem phải dùng bao nhiêu thì đủ? Đây là chương trình áp dụng cho tất cả mọi gia đình để giữ gìn sự cân bằng sinh thái trong thành phố. - Vừa nói người đàn ông vừa lấy trong cặp ra mấy gói bột để lên bàn.

Thấy thái độ của hai người đàn ông bắt đầu có những biểu hiện không bình thường, họ có vẻ gấp gáp và tỏ ra bức bối trịch thượng, không lịch sự như ban đầu nữa, tôi liền nói:

- Xin lỗi hai anh, nếu là chủ trương chung thì khi nào địa phương phát động chúng tôi sẽ thực hiện.

Hai người đàn ông đã hết kiên nhẫn, họ bật ghế đứng dậy gom mấy bịch thuốc bỏ vào cặp, không chào một tiếng bước ra ngoài, miệng cầu nhau: “Bố nó làm mất cả thời gian của người ta...”

Chuyện xảy ra cũng lâu rồi tôi chẳng còn nhớ nữa, bỗng nhiên một ngày sau khi đi Phật sự về, thấy có một bị to để trên bàn, hỏi cái gì chú tiểu dầu dầu nói:

- Chắc con bị họ lừa rồi thầy ơi! Hồi nãy có người nói ở cơ quan nào đó đến hỏi đủ thứ rồi đưa 6 bịch thuốc kê bỏ vào hàm cầu, sau đó, đòi 300 ngàn. Không biết sao, lúc đó họ nói gì con nghe nấy, khi họ ra xe rồ ga phóng đi như ma đuổi con mới nghi nghi, hỏi lại mấy người Phật tử mới biết là mình bị lừa.

Tôi chỉ biết an ủi chú tiểu:

- Thôi đừng buồn con ạ, cuộc đời “ngũ trược ác thế” là như vậy đó!

Ngoài cú lừa “chương trình cải tạo môi trường” trên, tôi còn gặp một trường hợp khác là “chương trình lắp đặt máy lọc nước miễn phí” được giới thiệu là do tập đoàn Unilever Thụy Sĩ (!) tài trợ. Cũng may do tôi có người quen làm ở Công ty Cấp nước Thành phố, đang nhờ họ thử nước và tư vấn về hệ thống lọc nước nên đã từ chối ngay từ đầu, nhưng cũng đã có nhiều chùa vướng phải cú lừa này. Kịch bản của bọn lừa đảo này rất tinh vi: Nếu đồng ý công ty sẽ lắp đặt cho chùa hệ thống lọc nước hoàn toàn miễn phí (được quảng cáo là giá trị đến mấy trăm đô), sau khi lắp đặt xong họ mới báo là để vận hành tốt hệ thống này thì phải mua thêm một thiết bị phụ trợ mà công ty chỉ hỗ trợ một phần, phần còn lại nhà chùa phải chịu. Vì hệ thống bình lọc đã lắp, tên đã điền vào bản đăng ký và cũng đã ký tên, nên nhà chùa đành bấm bụng đưa cho mấy anh “kỹ thuật viên của công ty” số tiền họ yêu cầu để mua máy và chờ dài cổ mà không thấy ai quay lại, đành phải nhờ người tháo hệ thống lọc nước ấy (thật ra chỉ là hai ống nhựa nho nhỏ cỡ một cẳng tay) biểu bà ve chai cho khuất mắt.

Ngoài những câu chuyện trực tiếp gặp như trên, qua Báo Giác Ngộ và Công An Nhân Dân, tôi cũng đọc được vài câu chuyện như thế, nhưng quy mô, và thủ đoạn còn táo bạo và tinh vi hơn nhiều! Xin ghi lại đây 2 câu chuyện cho quý vị đọc tham khảo.

Câu chuyện thứ nhất: Chương Trình “Hỗ Trợ Chùa” do Báo Giác Ngộ đăng.

Theo đó, chiều 7 - 12 - 2012, công an huyện Nhà Bè, TP. HCM xác nhận vừa bắt giữ hai đối tượng mạo danh văn phòng Chủ tịch nước để lừa đảo chùa Huyền Trang khi đang nhận tiền từ TT. Thích Truyền Tứ. Hai đối tượng xưng là Nguyễn Quốc Cường và Đặng Văn Trung đã nhận 60 triệu đồng từ TT. Thích Truyền Tứ thì bị bắt quả tang.

Bước đầu, Cường khai tên thật là Nguyễn Hồng Phong (SN 1983, ngụ huyện Cẩm Khê, tỉnh Phú Thọ, tạm trú tại Q. Gò Vấp, TP. HCM). Điều đáng nói là khi khám xét người Phong, cơ quan công an thu giữ một số giấy tờ cho thấy Phong từng làm việc tại một tờ báo Trung ương có văn phòng tại TP. HCM. Phong xác nhận từng làm cộng tác viên cho tờ báo này. Ngay sau đó, công an huyện Nhà Bè đã bắt giữ khẩn cấp đối tượng tên Trung. Tại công an, Trung khai tên thật là Nguyễn Văn Giang (SN 1984, ngụ Q. Tây Hồ, TP. Hà Nội, tạm trú P. 13, Q. Tân Bình). Khám xét nơi ở của Giang, công an thu giữ nhiều giấy tờ, tài liệu được 2 đối tượng trên sử dụng cho mục đích lừa đảo.

Diễn biến vụ án cụ thể như sau, ngày 20 - 11, TT. Thích Truyền Tứ nhận được điện thoại của người đàn ông xưng danh là Đặng Văn Trung, hiện làm việc tại văn phòng Chủ tịch nước. Trung cho Thượng tọa biết, văn phòng Chủ tịch nước đang có khoản viện trợ từ thiện không hoàn lại từ Liên bang Nga lên đến 2,7 triệu USD. Trung nói: “Biết thầy làm nhiều hoạt động từ thiện như nuôi trẻ mồ côi, giúp đỡ người nghèo, xây nhà tình thương... nên chúng tôi muốn

giúp đỡ nhà chùa”. Trung gợi ý, trước mắt sẽ hướng dẫn nhà chùa làm thủ tục xin khoản viện trợ từ thiện 800.000 USD. Sau đó, Trung đề cập, TT. Thích Truyền Tứ phải chi 200 triệu đồng bồi dưỡng “trà nước” cho những người hướng dẫn làm thủ tục. Sau nhiều lần trao đổi, TT. Thích Truyền Tứ đồng ý phương án trên. Trung yêu cầu Thượng tọa phải chuẩn bị trước 50 triệu đồng. Đến ngày 28 - 11, một người xưng tên là Nguyễn Quốc Cường, đại diện cho Trung, từ Hà Nội vào tận chùa Huyền Trang để hướng dẫn làm thủ tục. Lúc này Cường đưa ra một bản đăng ký xin viện trợ từ thiện, yêu cầu TT. Thích Truyền Tứ ghi các thông tin. Sau đó Cường nhận 50 triệu đồng và 1 bộ hồ sơ (bản photocopy), gồm giấy chứng nhận quyền sử dụng đất và nhà ở của chùa Huyền Trang do TT. Thích Truyền Tứ đưa. Nhiều ngày sau đó, Trung và Cường gọi điện hỏi thúc TT. Thích Truyền Tứ phải chi thêm 150 triệu đồng còn lại. Cả hai thông báo, nếu TT. Thích Truyền Tứ không chịu chi thì khoản viện trợ từ thiện 800.000 USD sẽ được chuyển giao cho cơ quan, tổ chức từ thiện khác. Sinh nghi, TT. Thích Truyền Tứ đã liên lạc đến nhiều nơi, trong đó có văn phòng Chủ tịch nước để xác minh. Khi đã rõ, vị trụ trì chùa Huyền Trang có đơn tố cáo gửi công an huyện Nhà Bè, đề nghị điều tra nhóm lừa đảo. Theo hẹn, 11g trưa ngày 5 - 12, Cường đến chùa Huyền Trang nhận thêm 10 triệu đồng từ TT. Thích Truyền Tứ thì bị trình sát công an huyện Nhà Bè ập vào bắt quả tang, lập biên bản hành vi phạm tội. Được biết Giang có thuê căn nhà trên đường Bình Giã, P. 13, Q. Tân Bình để mở công ty Đông Phương, kinh doanh

đa lĩnh vực như: truyền thông, quảng cáo, từ thiện... Tuy nhiên, đến nay công ty này đã tạm ngừng hoạt động.

Tại cơ quan công an, cả 2 đã khai nhận hành vi dùng tên giả, mạo danh làm tại văn phòng Chủ tịch nước để lừa đảo thầy trụ trì chùa Huyền Trang. Số tiền 50 triệu đồng, cả hai đã chia nhau theo tỷ lệ, Phong được 21 triệu đồng, còn Giang nhận 29 triệu đồng. Hiện vụ án đang trong giai đoạn mở rộng điều tra.

Câu chuyện thứ 2 diễn ra tại Đồng Tháp, do báo Công An Nhân Dân đăng:

Thời gian gần đây, trên địa bàn tỉnh Đồng Tháp có xảy ra tình trạng một nhóm đối tượng tự xưng là cán bộ thuộc các ban ngành Trung ương và tỉnh Đồng Tháp, gọi điện thoại đến các cơ sở tự viện tung tin Nhà nước đang có chính sách hỗ trợ kinh phí làm công tác từ thiện, với số tiền từ 500 triệu đồng trở lên. Theo đó, các cơ sở tự viện muốn nhận được số tiền này phải tạm ứng trước cho họ từ 30.000.000 đồng đến 50.000.000 đồng để lo thủ tục nhận tiền. Nếu đồng ý, nhóm đối tượng này sẽ tiếp tục liên lạc để cho số tài khoản chuyển tiền nhằm chiếm đoạt tài sản.

Ông Lê Minh Trung, Trưởng ban Tuyên giáo Tỉnh ủy Đồng Tháp cho hay, qua rà soát các đoàn thể, tổ chức trong tỉnh thì không có đơn vị nào có chủ trương đó, đây là thủ đoạn lừa đảo của một nhóm đối tượng nhằm chiếm đoạt tài sản. Vì vậy, Ban Trị sự Giáo hội Phật giáo tỉnh Đồng Tháp đã khuyến cáo đến Ban Trị sự Phật giáo các huyện, thị, thành phố; các cơ sở tự viện; quý chức sắc, Tăng, Ni, Phật tử cảnh giác trước những thủ đoạn lừa gạt của kẻ xấu. Nếu phát

hiện các thủ đoạn nêu trên, nhanh chóng trình báo cho cơ quan Công an và ngành chức năng địa phương xử lý.

CẤP II: ĐÁNH ĐÒN TÂM LÝ

Chiêu thứ 5: “Tâm lành hướng Phật”

Nhờ Thầy “Hộ Niệm”

Người phụ nữ ấy có khuôn mặt và dáng vẻ bề ngoài thật sang trọng, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với tôi và rụt rè trình bày:

- Thưa thầy, con mới từ bên Canada về được mấy hôm để trị bệnh. Bác sĩ đã lên lịch mổ cho con vào ngày mai. Nhưng, lúc này tâm trạng của con hết sức lo sợ và hoang mang, vì hiện ở bên này con không có một người thân nào cả! Con đã gọi cho sư phụ con ở bên đó và Ngài khuyên con nên đến một ngôi chùa nào đó để được quý thầy trợ giúp. Con đã đến nhiều chùa nhưng hình như không có duyên nên vẫn thấy tâm hết sức bất an, tình cờ con đi ngang đây và nghĩ mình chắc có duyên với thầy nên mong thầy giúp đỡ. Vài bữa nữa người thân của con về bên này con sẽ quay trở lại tạ ơn thầy.

- Được rồi, cô hãy ghi tên tuổi để khi lên khóa lễ quý thầy sẽ cầu nguyện cho cô.

- Dạ thưa thầy, con muốn thầy giúp cho con một cái gì đó để con có thêm niềm tin trước khi làm phẫu thuật ngày mai được không ạ.

- À, một lát nữa chùa có buổi lễ trai tăng, cô có thể ở lại tham dự, tôi sẽ nhờ quý thầy chú nguyện thêm cho cô.

- Dạ con muốn có một cái gì đó của thầy để đem theo vào phòng mổ, gọi là nhờ phước báu của thầy vậy mà.

- Vậy, bây giờ tôi phải giúp cô như thế nào đây?

- Dạ ở bên Canada mỗi khi Phật tử có duyên sự giống như con chẳng hạn thì quý thầy thường cho một số tiền tượng trưng - khoảng 5 - 10 đô thôi cũng được thưa thầy.

- Thưa cô, ở Việt Nam người ta quan niệm là lấy tiền của quý thầy là mắc nợ nhà chùa, cho nên trừ trường hợp lì xì theo phong tục dân tộc trong ngày Tết, ngoài ra thì không ai làm như vậy cả; nếu cần tôi có thể cho cô một xâu chuỗi hay trái cây trên bàn Phật để gọi là lấy lộc thì được.

Người đàn bà có vẻ không vui dạ dạ rồi xin phép lên chùa lễ Phật, một lát sau khi tôi quay ra tìm để trao cho bà xâu chuỗi thì đã không thấy bà ta đâu nữa.

Mấy hôm sau, trong một buổi lễ Bồ - tát (chư Tăng Ni tụng giới mỗi nửa tháng) trong lúc dùng tiểu thực buổi sáng một thầy đã kể lại rằng có một Việt kiều Mỹ đến chùa xin ở nhờ để chuẩn bị làm phẫu thuật tim, trong thời gian ở chùa bà đã mượn tiền của nhiều người rồi sau đó biến mất không để lại dấu vết. Nghe kể vậy tôi bán tín bán nghi không biết có phải là “người đó” không, thì mấy hôm sau, lại nghe một số

sư cô cũng kể chuyện về người đàn bà Việt kiều sang trọng chuẩn bị mỗ tim xin ở nhờ chùa, mượn tiền nhiều người rồi chuồn mất...

Ngoài chiêu lừa dùng mác Việt kiều xin nghỉ nhờ với những lời hứa hẹn cũng dường tạ lễ, mượn tiền nhiều người rồi chuồn mất. Thỉnh thoảng trên báo chí vẫn đăng tin một số chùa, đặc biệt là chùa ni bị một số kẻ nhẩn tâm lừa gạt bằng cách đến cúng dường, xin nghỉ nhờ qua đêm rồi bỏ thuốc ngủ vào thức ăn làm cho quý sư cô ngủ như chết, để họ đường hoàng lấy đi tất cả mọi thứ có giá trị ở trong chùa, thậm chí có nơi vì chúng bỏ thuốc ngủ quá nhiều đến nỗi nạn nhân phải mất mạng. Nghĩ lại mà thấy thật xót xa!

Mượn Kinh Sách Để Nghiên Cứu

- Kính chào thầy, thật ngại quá, con xin tự giới thiệu: Con là tín đồ Công giáo từ trước đến giờ chưa từng đến chùa. Nhưng vì con gái của con chuẩn bị làm luận văn tốt nghiệp, mà đề tài nó chọn là Phật giáo. Khổ nỗi tài liệu nghiên cứu khó tìm quá, đặc biệt là các bộ kinh lớn. Cho nên, hôm nay con đánh bạo đến đây xin thầy làm ơn cho con mượn một số kinh sách, sau khi hoàn thành xong luận văn tốt nghiệp, con sẽ dẫn nó đến tạ ơn và gửi lại kinh sách cho thầy.

Nói xong người đàn ông chìa ra tờ giấy có ghi tên một số bộ kinh sách lớn như Hoa Nghiêm (4 quyển), Kim Cang Bát Nhã (24 quyển), Đại Bát Niết Bàn (2 quyển), Đại Trí Độ Luận (10 quyển) v.v...

Là một người đã trải qua quá trình học tập, nghiên cứu, sưu tầm tài liệu để làm luận văn tốt nghiệp, tôi rất cảm thông với sự suy tư của sinh viên về vấn đề tìm tài liệu để làm bài. Đây lại là một trường hợp đặc biệt, người đến mượn kinh sách là tín đồ tôn giáo bạn, nên tôi rất muốn giúp đỡ họ để tạo tình cảm tốt đẹp nơi họ với tôn giáo của mình. Tuy nhiên, cũng vì đã có học tập và nghiên cứu kinh sách, nên tôi biết đối với kinh điển đại thừa, cần phải có sự hướng dẫn giải thích những ý nghĩa sâu xa ẩn sau lời kinh, nếu không sẽ dễ bị ngộ nhận, sinh nghi... Vì kinh điển đại thừa chứa đựng rất nhiều nghĩa lý thâm thâm vi diệu, không phải chỉ đọc qua một vài lần mà có thể hiểu được.

Nghĩ như thế nên tôi bảo người đàn ông đó rằng:

- Hôm nào rảnh, chú dẫn cháu đến đây để tôi hỏi xem cháu cần tìm tài liệu liên quan đến tư tưởng triết lý gì trong kinh sách Phật giáo, như vậy tôi có thể hướng dẫn sơ cho cháu, chứ nếu cứ đem số kinh sách được liệt kê trong tờ giấy này về, thì nội việc đọc lướt qua cho hết số lượng kinh sách ấy cũng mất cả năm trời rồi, nói chi đến việc nghiên cứu, tìm hiểu, suy luận...

Nghe tôi nói thế, người đàn ông tỏ vẻ không vui, lí nhí chào tôi rồi ra về và không thấy quay lại nữa.

Ít lâu sau, khi đến chùa một người bạn, tôi nghe kể rằng thầy ấy đã bị người ta gạt lấy đi rất nhiều bộ kinh luận có giá trị, hỏi ra mới biết là trước đây có một người đàn ông đến chùa tự giới thiệu là tín đồ tôn giáo khác, muốn mượn kinh sách về nghiên cứu. Vì muốn quảng bá triết lý cao siêu của đạo Phật, thể hiện lòng từ bi vô ngã vị tha của đạo

Phật và nghĩ rằng họ thật tình, chỉ lấy một vài quyển cần thiết thôi, nên thầy ấy đã dễ dãi dặn chú Phật tử tập sự là “họ cần quyển nào cứ cho mượn quyển ấy”. Thế là trong khi thầy không để ý người đàn ông ấy đã lấy đi rất nhiều kinh sách và từ đó đến nay đã gần hai năm mà không thấy quay lại trả kinh sách. Khi hỏi lại các chùa khác thì cũng có nhiều chùa bị lừa kiểu ấy, mới biết rằng mình đã bị lừa.

Xin Kinh Sách Cúng Chùa Nghèo

“TAND TP. HCM xử sơ thẩm ngày 15 - 12 đã tuyên phạt Phạm Tấn Hùng (SN 1986, ngụ quận Thủ Đức - TP. HCM) 12 năm tù về tội “Lừa đảo chiếm đoạt tài sản”. Muốn có tiền tiêu xài nhưng không phải cực khổ lao động, Hùng vạch kế hoạch đến các chùa xin kinh sách cũ để bán ve chai.”

Đọc đoạn tin trên, tôi chợt giật mình nhớ lại cách đây mấy năm tôi cũng được tiếp hai thanh niên đến chùa và nói rằng họ thay mặt một người thân ở nước ngoài đi làm từ thiện. Công việc của họ là liên hệ các chùa nghèo vùng sâu, vùng xa tìm hiểu nhu cầu, số lượng để về may áo tràng cúng chùa, và nhờ chùa tặng cho các Phật tử, nhân tiện xin kinh sách cũ tặng kèm cho các chùa ấy. Họ còn cho tôi xem một quyển tập có tên chùa, tên trụ trì, địa chỉ, số lượng đăng ký và chữ ký của trụ trì một số chùa - trong đó có nhiều chùa mà tôi rất thân quen. Tôi cũng đã gom cho họ mấy bao kinh sách cũ mới đủ loại, nhưng không đăng ký lấy áo tràng vì Phật tử chùa đều đã có áo tràng và tự họ có thể đặt may dễ dàng không khó khăn gì... Thời gian sau, tôi râm ran nghe một số chùa trong huyện báo lại rằng, nhóm người này đã từng đến chùa trên địa bàn huyện xin kinh

sách và trong khi sư cô mãi lo lục soạn sách cho họ, họ đã lên vào phòng lục tủ lấy tiền, cũng may là không bị mất nhiều...

Mượn Pháp Khí Làm Trai Đàn

Giọng run run, vị Sư cô già kể lại cho tôi nghe câu chuyện xui xẻo của mình.

Vừa rồi, trong khi đang bận rộn dọn lại một số vật dụng cho gọn để chuẩn bị sửa chùa, có hai thanh niên mặc áo nâu kiểu nhà chùa đến sốt sắng phụ khiêng giúp một số bàn tủ nặng. Sau đó, họ mới tự giới thiệu là Phật tử của Thượng tọa M, đang giúp Thượng tọa chuẩn bị tổ chức một đại trai đàn gần đây. Vì chùa ở xa đem theo không tiện, nên cần mượn một số pháp khí và được quý thầy giới thiệu đến tịnh thất của Sư cô, vì biết Sư cô chuẩn bị sửa tịnh thất không dùng đến. Sau khi đàn tràng viên mãn, Thượng tọa sẽ đến cảm ơn Sư cô sau.

Nghe danh Thượng tọa đã lâu, nghĩ rằng có thể hỗ trợ Thượng tọa thực hiện pháp sự là một việc phước báu lớn, nên Sư cô đã không suy nghĩ gì mà vui vẻ đồng ý cho mượn ngay, chỉ trong chốc lát họ đã gọi xe tải đến và nhanh chóng khiêng bộ chuông trống Bát Nhã, bộ chuông mõ lớn cùng một số pháp khí khác lên xe. Sau đó, họ còn cho biết là cái tủ lạnh của Sư cô trong khi dời chỗ qua lại đã bị chạm điện cần sửa lại, sẵn xe họ sẽ chở đi sửa giúp nếu sư cô đồng ý.

Đến khi họ đã đi xa, suy nghĩ lại Sư cô mới hoàn hồn biết mình vừa bị lừa, vì họ không hề để lại địa chỉ hay chút

manh mối nào về nơi ở, cũng như nơi họ sẽ làm trai đàn. Suốt một thời gian dài ngóng trông hy vọng rằng mình đã nghĩ sai, nhưng bóng dáng của hai thanh niên mặc áo Phật tử ấy cứ bật vô âm tín, sư cô chỉ còn biết tìm đến chúng tôi kể lại câu chuyện, để nhờ tôi thông báo cho các chùa trong huyện cảnh giác.

LỜI BÌNH:

Thật đúng là “sông sâu còn có thể dò, lòng người nham hiểm biết sao tính lường”. Với lòng tham lam xảo quyệt, người ta đã nghĩ ra mọi chiêu để đánh lừa người khác một cách thật “tài tình” không thể lường trước được!

Chiêu thứ 6: Lợi dụng tín tâm

Mời Dự Đại Lễ, Quyên Tiền Rồi Biến Mất

Nạn nhân của vụ lừa đảo này là bà Nguyễn Thị M nhà ở phố Vũ Hữu cùng một số thành viên CLB dưỡng sinh của phường Thanh Xuân Bắc, quận Thanh Xuân, Hà Nội. Bà M vốn là người hiểu biết, lại tham gia khá nhiều công tác xã hội của địa phương, đồng thời là một Phật tử rất thành tâm.

Trước đây, bà M buôn bán ở chợ Hàng Da, va chạm với khá nhiều thành phần xã hội, như thế cũng có nghĩa là bà chẳng còn lạ lẫm gì với những trò lừa đảo của các đối tượng xấu. Thậm chí, tại câu lạc bộ của những người hưu trí, bà luôn là người khuyến cáo cho bạn bè về các “vở diễn” như: khuyến mãi dầu gội trúng thưởng hay bán bếp ga giá hời...

Thế nhưng, chính bà lại trở thành nạn nhân của một trò lừa đảo mà đến bây giờ nhớ lại bà vẫn còn thấy bàng hoàng.

Bà M kể: “Hôm đó là 25/9, tôi đang ngồi bàn việc với ông Tổ trưởng Tổ dân phố thì có hai nhà sư gõ cửa. Phong cách, bộ dạng và lời ăn tiếng nói của hai vị tu hành chuẩn tới mức là một người thường xuyên tiếp xúc với các Tăng Ni như tôi cũng lập tức tin tưởng ngay” - bà M cho biết. Vốn là người có tâm với đạo Phật nên bà M mời hai vị sư vào nhà uống nước và hỏi lý do vì sao họ lại biết tên và địa chỉ của bà. Một trong hai người này cho biết, mình là Phó Trụ trì chùa Hưng Phúc thuộc Tỉnh hội Phật giáo Hưng Yên, chịu trách nhiệm đi mời khách ở Hà Đông về dự lễ Hô thần nhập tượng vào ngày 30/9. Vì dừng chân nghỉ uống nước tại quán nước ngay cạnh nhà bà M và nói chuyện với chủ quán thì được biết bà M là một tín đồ sùng đạo nên ghé vào thăm. “Cái tình đồng đạo nó thiêng liêng lắm, hơn nữa vị Phó Trụ trì kia lại còn đưa ra một tấm danh thiếp in rõ tên tuổi, số điện thoại và cả chùa trụ trì thì tôi gần như đã bị thuyết phục” - bà M nhớ lại.

Chưa dừng lại ở đó, vị Phó Trụ trì kia lại hỏi thăm bàn thờ Phật của bà M và ngỏ ý xin lên thắp hương. Tại đây “nhà sư” này tỏ rõ am hiểu Phật pháp bằng cách ngồi xuống tụng hẩn một bài kinh Bát Nhã và chú Đại Bi với tay chuông, tay mõ hết sức thuần thục. Khi bài kinh kết thúc thì bà M bị thuyết phục hoàn toàn. Đến lúc này hai vị sư mới “tiết lộ” thêm cho bà M rằng, chùa còn đang thiếu một Đại hồng chung cho ngôi Tam bảo, một chiếc mõ và một tấm hào quang và gợi ý nếu có tâm thì bà M có thể phát tâm công

đức. Thêm vào đó, hai vị còn mời bà M cùng bạn bè Phật tử về dự lễ vào ngày 30/9 và sẽ có xe của nhà chùa đến đón.

Cung cách nói chuyện, sự am hiểu Phật pháp và thông tuệ của hai nhà sư khiến bà M lập tức lấy ngay hơn 10 triệu đồng ra công đức. Trước khi rời khỏi nhà hai vị sư không quên để lại tên tuổi là Thích Tâm An và Thích Phước Tiến rồi hẹn ngày 28/9 sẽ quay lại gửi giấy mời và thống kê danh sách Phật tử về dự lễ để lên kế hoạch đón tiếp.

Ngay khi hai vị sư đi khỏi, bà M lập tức liên hệ với bạn bè Phật tử của mình để rủ mọi người về Hưng Yên dự lễ với tâm trạng hết sức phấn chấn. Đúng hẹn, ngày 28/9, hai vị sư kia quay lại mang theo cả tập giấy mời đảng hoàng. Dù trên giấy mời, phần ngày tháng và tên Phật tử vẫn bị bỏ trống, nhưng hai vị sư nói phần đó để bà tự ghi và gửi cho khách nên bà M chẳng mảy may nghi ngờ.

Sau khi bà M thống kê đầy đủ danh sách những người muốn về dự lễ, hai vị này còn “tiết lộ” thêm vào ngày 2/10 sẽ có một đoàn Phật tử hành hương Ấn Độ, về thăm đất Phật do chính vị Phó Trụ trì Thích Tâm An dẫn đầu. Chuyến đi chi phí hết 2.000 USD nhưng nhà chùa sẽ hỗ trợ một nửa, còn lại cá nhân tự túc. Hai vị này không quên úp mở cho bà M biết, rằng danh sách cả đoàn có 27 người tham gia, nhưng hiện mới có 24 người. Nếu bà M muốn đi thì nhà chùa sẽ giúp.

Nghĩ tới cảnh được tới đất Phật, diện kiến nhiều vị cao Tăng của Phật giáo mà chỉ mất có 20 triệu đồng, bà M không thể mừng hơn. Lập tức hoãn ngay việc đi đám cưới của đứa cháu ruột, bà M liên lạc với hai người bạn và cả 3 mang 64

triệu đồng tới đóng ngay 3 suất đi Ấn Độ cho nhà chùa. Riêng bà Phạm Thị H không có tiền mặt mà chỉ có vàng và đô la Mỹ, hai vị sư này cũng rất mau lẹ quy đổi ngay giúp ra tiền mặt để bà H khỏi lỡ “cơ hội”. Nhận gọn số tiền, hai “nhà sư” rút lui khỏi nhà bà M kèm theo lời hẹn sẽ điện lại để thông báo ngày giờ cụ thể.

Thế rồi, bà M và các Phật tử cứ đợi, đợi mãi và đến bây giờ tâm hơi các “nhà sư” vẫn như bóng chim tăm cá. Số điện thoại 0164919... của “thầy” Thích Phước Tiến đến nay vẫn... ngoài vùng phủ sóng. Lúc này, bà M và các Phật tử mới biết họ đã dính quả lừa. Bà M bảo: “Tôi sẽ báo việc này ra Công an, dù hy vọng bắt được những kẻ lưu manh đội lốt tu hành này là rất mong manh, nhưng đây cũng là bài học để các Phật tử cảnh giác tránh mắc phải những chiêu lừa của kẻ bất lương mượn danh nhà Phật”. Nguyễn Long / ANTĐ

Quyên Góp Tiền Xây Chùa

Lợi dụng lòng hảo tâm và sự nhẹ dạ, cả tin của nhiều người dân, các đối tượng lừa đảo đã khoác lên mình bộ áo tu hành để đi quyên góp tiền từ thiện, giải vận hạn hay bán nhang. Phương thức của chúng ngày một tinh vi, địa bàn hoạt động rộng, di chuyển liên tục nhiều nơi nên dù đã được cảnh báo nhưng rất nhiều người vẫn sập bẫy...

Anh Hoàng Văn Dũng (ở đường Hùng Vương, thành phố Tam Kỳ, tỉnh Quảng Nam) bức xúc kể lại: Cách đây vài tuần, khi anh về quê ăn Tết cùng bố mẹ thì gặp một Ni cô đến nhà giới thiệu tên là Huyền Trân, tu ở chùa Giác Minh, mãi ngoài huyện Phú Vang, Thừa Thiên - Huế. Sư cô trình bày nhà chùa đang bị xuống cấp nghiêm trọng, sắp đổ sụp

mà không có tiền sửa chữa, trong chùa lại đang nuôi gần 20 cháu mồ côi, hàng ngày phải trông chờ vào lòng hảo tâm của các Mạnh Thường Quân và người dân xung quanh. Nay Ni cô phải đi bán nhang, xin chút lòng thơm thảo của bá tánh cho qua thời gian khổ nạn.

Nghe trình bày như vậy, gia đình anh cảm thương, nên mua 20 bó nhang với giá 200.000 đồng, còn ủng hộ thêm 200.000 đồng cho các cháu mồ côi trong chùa. Lấy tiền xong, Sư cô vội bước nhanh, quên luôn lời cảm ơn gia chủ. Hành động luống cuống của Ni cô khiến anh Dũng cảm thấy hoài nghi, nhưng vì làm việc thiện, nên anh cũng không mấy bận tâm.

Tuy nhiên, khi trở lại TP. HCM công tác, thật bất ngờ anh Dũng lại gặp “ni cô” Huyền Trân đang “vi hành” làm việc thiện tại đây. Do không nhận ra anh, nên Sư cô Huyền Trân tự giới thiệu một Pháp danh khác là... Diệu Châu, đang tu ở chùa Thiện Duyên mãi tận Vĩnh Long! Biết đây là đối tượng lừa đảo chuyên nghiệp, anh gọi điện báo cho cảnh sát khu vực. Nhận ra sự bất thường, chỉ trong vòng vài giây, “Sư cô” ma mãnh đã kịp leo lên xe đồng bọn để “cao chạy xa bay”.

Không chỉ dùng hình thức bán nhang hay quyên góp tiền từ thiện, các sư cô, sư sãi giả mạo còn dùng chiêu thức giải hạn hay ra tay “cứu nhân độ thế” cho những người “đang bị ma quỷ yểm mệnh”.

Công an huyện Krông Pa (Gia Lai) vừa khởi tố và bắt tạm giam bốn đối tượng gồm Đỗ Minh Tuấn (SN 1979, trú xã Chroroh Pownan, huyện Phú Thiện, Gia Lai), Đỗ Hoàng

Tâm (SN 1979), Nguyễn Minh Sang (SN 1987) và Nguyễn Văn Ten (SN 1977, đều trú thị xã Gò Công, tỉnh Tiền Giang) về hành vi lừa đảo chiếm đoạt tài sản.

Trước đó ngày 23/12/2010, cả bốn đối tượng này đóng giả nhà sư đến nhà chị Nguyễn Thị Hiền (ở thôn Hưng Phú, xã Phú Cần) bán nhang, thấy chị Hiền không mua, cả bốn tên đã bày trò lừa đảo. Tên Tuấn (tự giới thiệu là nhà sư trụ trì một chùa ở Ayun Pa) nói nhà chị Hiền đang có vận hạn đen, nhiều bùa yểm, muốn giải hạn phải gởi tiền về chùa cúng cơm chay. Sau một hồi bị chúng “phù phép”, chị Hiền tin tưởng và “cúng” 2,5 triệu đồng.

Với phương thức đó, các đối tượng tiếp tục lừa chị Trần Thị Mến 3 triệu đồng. Sau khi xác minh ở Ayun Pa không có chùa nào có những nhà sư mang tên như các đối tượng đã nói, chị Hiền và chị Mến đến trình báo với Công an huyện Krông Pa.

Nhận được tin báo, Công an huyện Krông Pa triển khai lực lượng, phối hợp với công an các huyện, thị xã, thành phố truy bắt các đối tượng. Đến ngày 27/12/2010, biết không thể trốn thoát, các đối tượng này đã ra đầu thú tại Công an phường Phù Đồng, TP. Pleiku.

Hiện nay tại các thành phố lớn ở Tây Nguyên và Nam bộ, hầu như ngày nào người ta cũng thấy những “nhà sư” khất thực đi bán tăm, nhang hay quỳên góp tiền từ thiện.

Tại TP. HCM, số lượng sư giả tăng đột biến trong thời gian qua khiến các cơ quan chức năng đau đầu. Phương thức hoạt động của các sư giả ngày một tinh vi, gian xảo, nên có

những người dân chỉ trong vòng một tháng, đã bị sập bẫy đến hai, ba lần.

Mỗi sáng sớm, các “ni cô”, “sư thầy” thường đi xe máy từ ngoại thành vào nội thành rồi gửi xe, khoác áo nhà sư và bắt đầu “hành nghề”. Chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ, các đối tượng có thể kiếm được vài trăm đến vài triệu đồng, nếu “làm” cả ngày, số tiền lừa đảo có thể hơn chục triệu.

Thu lợi bất chính dễ dàng, không hao công tốn sức nên tình trạng sư giả ngày càng lây lan, phức tạp. Đã có nhiều kẻ đội lốt người tu hành bị cơ quan công an bắt giữ, tuy nhiên cũng chỉ dừng lại ở mức tịch thu hiện vật rồi phạt hành chính, chưa có đối tượng nào bị khởi tố hình sự.

Theo Hòa thượng Thích Thiện Tánh, Phó ban Trị sự Thành hội Phật giáo TP. HCM thì kể từ sau năm 1975, việc khất thực của các nhà sư gần như không còn, cũng như không được Giáo hội Phật giáo Việt Nam cấp phép. Riêng Hệ phái Khất Sĩ và Nam Tông (Tiểu Thừa - mặc áo vàng cam để trần một bên vai) trước đây có một số lượng rất ít đi khất thực, nhưng từ 40 năm nay rất hiếm.

Nhà sư khất thực thường đi chân không, đầu cúi xuống đất nhìn không quá ba mét, chỉ nhận thức ăn của người dân cúng chứ không bao giờ nhận tiền. Vì vậy, có thể nói rằng tất cả những người mặc áo cà sa đi bán tăm, nhang đạo hay quyên góp tiền ủng hộ nhà chùa đều là giả sư. Phật tử cũng như người dân cần nâng cao cảnh giác, cẩn trọng với những đối tượng lừa đảo này.

Theo Công An TP

Mượn Danh Chùa Đi Quyên Tiền

Nạn giả danh tu sĩ đi quyên tiền “xây chùa”.

Giác ngộ - Sau một thời gian yên ắng, gần đây nạn giả danh tu sĩ đi bán nhang, khất thực phi pháp, đặc biệt là đi quyên góp tiền của thập phương với các "chiêu thức" củng dường kinh sách, nuôi chúng, xây dựng chùa... đã "tái xuất" tại TP. HCM và các tỉnh thành. Hiện tượng này đã làm hoang mang và mất lòng tin của Phật tử tín tâm.

Lợi dụng lòng tin của Phật tử

Hầu như mỗi buổi sáng trên đoạn đường từ 3 Tháng 2 (Q. 11) đến Sư Vạn Hạnh (Q. 10), người đi đường lại thấy một người trong hình dáng nhà sư áo vàng ôm bình bát đi một mình hoặc hai người đi cùng nhau khất thực. Họ mang bình bát, đi qua các con đường, chốc chốc lại liếc nhìn vào hàng quán hai bên phố. Thỉnh thoảng người đi đường dừng lại bỏ vài chục ngàn vào bát...

Không những ôm bình bát đi khất thực ở dọc đường, ở khu vực chợ đông đúc mà những kẻ giả sư còn xông vào tận nhà, cơ quan, công ty quyên tiền với mục đích mạo xưng là để xây chùa, nuôi chúng.

Gần đây, quần chúng đã có sự cảnh giác cao độ, giới truyền thông đã "mục kích" nhiều lần tận hang ổ của những kẻ giả sư. Vì thế, Phật tử đã phát hiện nhiều trường hợp sư giả vận đồ y như tu sĩ thật, có khi là áo nhật bình nâu, có khi lại y quần vàng, cũng đầu tròn áo vuông đi đến tận nhà dân để trình bày "hoàn cảnh" và dĩ nhiên là lợi dụng chiếc áo tu sĩ kêu gọi đóng góp tiền bạc.

Nhiều "hoàn cảnh" được những kẻ giả sư trình bày rất bi đát, thường là chùa nuôi chúng đông, thầy bệnh, quê nghèo khó nên cần tấm lòng của Phật tử để giúp nhà chùa nuôi chúng ăn học hoặc đóng góp chút tiền xây dựng lại chùa đã gần đổ sập, chánh điện trơ trọi cùng với nắng mưa...

Cô Nhật Ba, Phật tử chùa Phước Quang, huyện Châu Đức (BR - VT) cho biết: "Có hai người mặc áo nhà sư tự nhiên xông vào tận nhà kêu gọi giúp đỡ xây dựng chùa ở quê Cà Mau đã đột nát, chùa thì nuôi nhiều người già neo đơn, các chú đệ tử thì còn nhỏ. Hai người còn đưa ra quyển sổ vàng có dấu đỏ hình vuông đã nhòe mực ghi tên những người đã cúng dường. Tôi sinh nghi, từ chối thẳng. Họ đã tỏ thái độ bực mình ra mặt rồi bỏ đi".

Giả danh tu sĩ Phật giáo không chỉ đơn thuần có hành vi đi khất thực hay lấy danh nghĩa các chùa vùng sâu vùng xa đi quyên góp vật chất, tiền, vàng xây dựng chùa tại các nhà Phật tử. Hành động này ngày càng tinh vi, chúng thường đến các chùa, mượn danh những công trình xây dựng của chùa, tên tuổi các chùa lớn và giả danh trụ trì để lừa đảo tu sĩ thật.

Cuối năm 2010, Ban Kiến thiết công trình xây dựng Bảo tháp Xá Lợi miền Tây và chùa Xá Lợi Vĩnh Long đã nhờ tuần báo Giác Ngộ đưa tin cảnh giác đến tất cả chư Tăng Ni, Phật tử vì Phật tử đã phát hiện có người mạo danh là Ban Kiến thiết đến nhà dân để quyên góp xây dựng công trình. Họ đã có hản sổ vàng, giấy giới thiệu giả để kêu gọi quyên góp. Nhờ Phật tử báo kịp thời nên Ban Kiến thiết đã thông

báo đến Tăng Ni, Phật tử trong tỉnh và các tỉnh thành để cảnh giác.

TT. Thích Phước Hạnh, Phó BTS. THPG Vĩnh Long cho biết: "Ban Kiến thiết có gửi thư ngỏ đến một số chùa và Phật tử trong tỉnh nhằm kêu gọi cùng nhau chung sức xây dựng công trình. Thực tế, Ban Kiến thiết chưa từng đi đến chùa hay nhà Phật tử để vận động, quyên góp tiền vì công trình chưa khởi công mà chỉ mới làm lễ đặt đá. Không ngờ lợi dụng thư ngỏ đó, họ đã có hành vi quyên góp trái phép để trục lợi riêng".

Cùng là nạn nhân của Sư giả, chùa Phước Hải (chùa Ngọc Hoàng Q. 1, TP. HCM) cũng đã từng bị mạo danh thầy trụ trì để quyên góp tiền xây dựng chùa.

Mới đây nhất, ngày 22/3, tại một ngôi chùa Ni lớn tại Q. Gò Vấp, có một "thầy" áo nâu, đến gặp trụ trì xin quyên góp xây dựng chùa, xin kinh sách nhưng vị Ni sư trụ trì sinh nghi không gặp, vì nếu có ai đến đều phải điện thoại hẹn trước. "Thầy" tự giới thiệu là Thích Thông Trí, trụ trì chùa Linh Sơn, Gio Linh (Quảng Trị) và để lại tin nhắn cần một số kinh sách, số điện thoại di động. Sinh nghi, chùa đã gọi cho "thầy" và "thầy" cho biết muốn cúng dường thì mang kinh sách ra bến xe gửi, "thầy" đang ở Thủ Đức, lúc khác thì kêu "thầy" đang ở Q. 8, lúc thì bà cô "thầy" bị bệnh nên không đến được. Liên lạc với văn phòng BTS THPG Quảng Trị thì được biết chùa Linh Sơn không có ai tên là Thích Thông Trí, đó là giả danh. Thầy trụ trì thật là ĐĐ. Thích Huệ Nhẫn (tự Không Nghiêm, tốt nghiệp HVPGVN TP khóa I), thầy Huệ Nhẫn cũng cho biết, chùa toàn chúng nhỏ,

không có ai tên Thông Trí, chùa cũng không kêu ai đi quyên góp xây chùa hay xin kinh sách.

Hiện trạng lợi dụng chiếc áo tu sĩ Phật giáo để trục lợi cá nhân qua việc "kể khổ" kêu gọi Phật tử đóng góp tiền của, đã phần nào góp phần gây mất lòng tin của Phật tử tín tâm.

Tình trạng này, nếu không có biện pháp xử lý nghiêm sẽ rất nguy hại vì lẽ những người giả danh rất tinh vi. Ngoài tướng mạo bên ngoài rất giống với tu sĩ thật, họ còn có những "kịch bản" để làm xiêu lòng người. Nếu hình ảnh này để lâu ngày, người sơ cơ chưa hiểu nhiều về đạo Phật sẽ dễ dàng bị "đồng hóa" và quen dần. Đây là điều nguy hiểm nhất dẫn đến sự hiểu sai về Tăng đoàn Phật giáo.

Một thời gian dài chiếc áo tu sĩ Phật giáo đã bị lợi dụng bởi những đối tượng giả danh, họ có nhiều mánh khéo để gọi lòng hảo tâm và sự thiếu cảnh giác của nhiều người nhằm kiếm tiền bất chính. Đội quân này tập trung những người từ xa đến, tập trung theo nhóm, có hẳn dịch vụ cung cấp đồ nghề giả sư để hành nghề. Nhiều đối tượng đã bị bắt khai rằng, lối hành nghề này được nhiều người chọn bởi nó dễ qua mắt người khác, dễ gây cảm tình và nhân hạ vì chẳng bỏ công sức nhiều mà lại "thu nhập" cao. Nhiều trường hợp giả danh tu sĩ đi khất thực phi pháp phi thời, bán nhang, quyên góp xây chùa, nuôi chúng đã biến tướng ảnh hưởng đến hình ảnh Phật giáo, Giáo hội.

Để phân biệt hiện tượng thật hư, mạo danh tu sĩ khất thực phi pháp, năm 2004, Ban Tăng sự THPG TP. HCM đã ra Nghị quyết chấm dứt tình trạng Tăng Ni đi khất thực. Theo tinh thần Nghị quyết, các cấp lãnh đạo Giáo hội cần kết hợp

với chính quyền địa phương ngăn chặn những trường hợp mạo danh tu sĩ để khất thực phi pháp, bán nhang, khách không mời mà đến, lợi dụng quyền góp xây chùa trái phép...

HT. Thích Như Tín, Phó ban Tăng sự kiêm Chánh Thư ký THPG. TP. HCM khẳng định, những người lợi dụng chiếc áo tu sĩ đi đến nhà dân hay chùa để bán nhang, khất thực hay thậm chí quyền góp nuôi chúng, từ thiện xã hội, xây chùa, hay xin tiền ấn tống kinh sách... hiện nay đều là giả danh tu sĩ, nếu Phật tử phát hiện những trường hợp này thì báo cho chính quyền địa phương, Ban ĐDPG để có hướng giải quyết và ngăn chặn triệt để tránh hiểu lầm về sau.

Chị Lê Thị Sáu, Q. 11 chia sẻ rằng, "Chiếc áo chẳng làm nên thầy tu" nhưng hành vi của sư giả danh ngày càng rất tinh vi, liệu linh nếu không tinh ý sẽ rất khó phân biệt đã gây những tiếng xấu cho đạo Phật. Sự hiểu lầm này rất tai hại, làm tổn thương đến sự thành tâm của Phật tử, nếu tình trạng này còn tái diễn thì sẽ còn nhiều người mắc vào bẫy "cúng dường xây chùa".

Thiết nghĩ, các thời pháp ở chùa cũng cần nêu lại những trường hợp giả danh này để Phật tử làm bài học. Đồng thời các Ban ĐDPG quận, huyện cùng chính quyền tích cực hơn nữa để chấm dứt hẳn nạn giả sư, chứ không thể làm ngơ như hiện nay. Phật tử nếu cảm thấy nghi ngờ cũng cần kiểm tra giấy chứng điệp thọ giới, giấy phép xây dựng, sửa chữa chùa, giấy giới thiệu của Ban Trị Sự Thành Hội Phật Giáo...

H. Diệu - Báo Giác Ngộ

Mượn Danh Tu Sĩ Đi Lừa Mọi Người

Thất Đức Giả Sư Lừa Cả Bệnh Nhân Khốn Khó.

Thời gian qua có những hiện tượng giả danh nhà chùa, giả danh nhà sư đi khắp thực, quyên góp từ thiện, công đức xây chùa, gần đây lại xuất hiện việc giả danh nhà sư đi vận động lễ cầu an cho các bệnh nhân.

Một chị đồng nghiệp ở công ty tôi có chồng bị suy thận mãn, gia đình chị đang sống ở xóm chạy thận gần bệnh viện Bạch Mai.

Chị có kể rằng: Khu chị ở là một dãy phòng trọ khoảng hơn chục gia đình bệnh nhân chạy thận, cả dãy có chung một sân, chung một cổng. Cách đây hơn nửa tháng, giữa 12 giờ trưa có một người gõ cửa xóm trọ, chị ra mở cửa thì thấy một vị sư bước vào. Vị sư này cũng cạo đầu, áo nâu như những vị sư ở chùa mà chị hay gặp. Nhà sư sau khi bước vào sân xóm trọ nói với chị:

- Sao không mời thầy vào nhà?
- Thưa thầy, chúng con là bệnh nhân, không có nhà chỉ thuê phòng trọ ở đây để điều trị thôi.
- Thế thì mời thầy vào phòng!
- Vâng! Con mời thầy vào phòng.

Một chị phòng bên cạnh mang sang một cốc nước trà mời thầy. Uống nước xong thầy giới thiệu: thầy tu ở Yên Tử, thầy đưa thẻ ra chứng minh, bức ảnh thì hơi mờ nhìn

không rõ, còn tên thì mọi người không nhớ chỉ biết là thầy Thích gì đó.

Thầy nói hôm nay thầy đến chùa Quán Sứ để họp, nhân tiện đến Hà Nội thầy có phát tâm làm lễ cầu an cho các bệnh nhân đang mắc bệnh hiểm nghèo để được tai qua nạn khỏi. Thế nên, hôm nay thầy đến xóm chạy thận ghi số cầu an cho mọi người. Đoàn của thầy có 3 người, một người trông xe, thầy và một thầy nữa mỗi người đi một ngõ, thầy vào đây sẽ ghi số kêu cầu cho 10 người. Thầy sẽ cùng một thầy Thích Tâm Mẫn vừa nhất bộ nhất bãi đến Yên Tử để làm lễ cầu an cho các con, số này thầy sẽ kêu cầu cho các con suốt 5 năm.

Thế rồi thầy hỏi tên tuổi và các thành viên trong gia đình chị để ghi vào số. Thấy vậy, 3 bệnh nhân bên cạnh nhà chị cũng đến và thầy cũng viết số cho. Viết xong thầy nói, thầy về làm lễ kêu cho các con nhưng các con cũng phải tùy tâm có giọt dầu để thầy kêu cầu cho. Mọi người nói:

- Chúng con là bệnh nhân chạy thận đều có hoàn cảnh khó khăn. Chúng con chỉ có chút ít đưa thầy.

Rồi người đưa 10 ngàn, người đưa 20 ngàn, người đưa 30 ngàn, người đưa 50 ngàn...

Thầy nói nhận hết rồi đáp:

- Các con có tâm thì thầy nhận. Đây không phải là tiền lễ mà chỉ là tiền giọt dầu nén hương thôi. Hoàn cảnh các con thế thì khổ quá nhỉ, nhà chùa cũng không có điều kiện quan tâm giúp đỡ vật chất cho mọi người, nhưng thầy sẽ về

chùa Yên Tử để kêu cho các con nhẹ bớt nghiệp bớt khổ được mạnh khỏe bình an.

Một người bảo, thầy mới ghi được có 4 nhà, để con đi gọi thêm mấy nhà nữa cho đủ 10 nhà để thầy kêu cho chúng con một thể. Nói rồi chị ấy toan đứng dậy đi gọi thì thầy gạt đi và nói:

- Thôi 4 nhà cũng được không phải đi gọi đâu con, cái này ai có duyên thì may mắn gặp được thầy, bây giờ thầy đang vội phải đi!

Nói rồi thầy đứng dậy chào mọi người.

Chị đồng nghiệp công ty tôi tiễn thầy ra ngõ, thầy ấy còn nói với lại: “Nhìn con phúc hậu mà vất vả quá, yên tâm thầy sẽ làm lễ cầu an cho”.

Vào nhà mọi người mới thắc mắc tại sao ban đầu thầy nói viết số cho 10 người mà mới có 4 người, nói đi gọi thêm người khác đã vội vàng đứng dậy đi, thôi chết có lẽ sư giả đến lừa mọi người rồi. Ai nấy đều thấy mình dại, đã bệnh tật, nghèo không có tiền mà còn bị lừa!

LỜI BÌNH:

Những người mắc bệnh hiểm nghèo, bệnh nặng thường có tâm lý, có bệnh thì vái tứ phương, có cách nào mà chữa khỏi bệnh cũng theo, chữa bằng khoa học không kết quả thì tìm đến tâm linh, do vậy dễ bị những kẻ buôn thần bán thánh lợi dụng và lừa bịp. Trong xã hội có những kẻ vì lòng tham khôn cùng, coi thường nhân quả nghiệp báo, bất chấp mọi thủ đoạn ngay cả việc giả danh nhà chùa, đóng giả

nhà sư để đi lừa đảo mọi người. Họ cũng dám làm như giả sư đi khất thực, giả danh nhà chùa bán hương lấy tiền, giả danh nhà chùa đi quyên tiền công đức, làm từ thiện và bỉ ổi hơn còn giả nhà sư để lừa đảo cả các bệnh nhân khốn khó.

Đối với những ai có cảm tình với đạo Phật và cả những Phật tử, chúng ta có cảm tình với đạo Phật, chúng ta có tâm với Tam bảo không thôi chưa đủ, mà chúng ta phải học đạo, phải tìm hiểu giáo lý nhà Phật qua kinh sách, qua băng đĩa giảng pháp của các thầy, tham dự các buổi thuyết giảng của nhà chùa để chúng ta nắm vững giáo lý nhà Phật, là người hiểu đạo có chính tín chứ không phải mê tín, có cái nhìn trí tuệ của nhà Phật trước các hiện tượng nói trên.

Theo “chuathanhlangson.com”

Chiêu thứ 7: Lợi dụng lòng từ bi

Vì Túng Quá Phải Làm Liều?

Với “kịch bản” buồn chuyện gia đình, muốn tìm đến nơi thanh tịnh hay giả vờ làm người lỡ đường ả đã lấy cớ làm quen với các Sư cô, trụ trì các chùa xin ngủ qua đêm, rồi bỏ thuốc gây mê vào thức uống để cướp tài sản... Hàng loạt vụ án sau đó xảy ra khiến nhiều người tử vong và nhiều người “sống không bằng chết”. Người phụ nữ gây ra tội ác tày trời trên là Đào Thị Ngừng, trú tại ấp 2 xã Tân Bình, huyện Tân Uyên, tỉnh Bình Dương.

Nhìn vào hồ sơ lý lịch, ai cũng bảo, cuộc đời Ngừng gắn chặt lấy tội ác và nhà tù. Khi mới 18 tuổi, Ngừng đã bị đưa đi cải tạo tập trung ngót 10 năm về hành vi “lừa đảo chiếm đoạt tài sản” và “tiêu thụ tài sản do người khác phạm tội mà có”. Một năm, sau ngày ra trại, Ngừng tiếp tục lãnh án 4 năm tù giam về tội “cướp tài sản” của một sư cô tại Q. Thủ Đức, TP. HCM. Thụ án vốn vẹn 4 tháng, lợi dụng sự mất cảnh giác của các giám thị trại giam, cuối tháng 10/1991, Ngừng đã vượt ngục, trốn về TP. HCM. Tại đây, Ngừng cùng đồng bọn bắt đầu bước vào con đường ăn cướp chuyên nghiệp khi liên tục thực hiện 4 vụ đầu độc người, cướp tài sản. Thế nhưng, lưới trời lồng lộng, những vụ cướp của băng nhóm Ngừng nhanh chóng bị lực lượng công an triệt phá.

Cuối tháng 9/1993, Đào Thị Ngừng một lần nữa sa lưới và bị TAND tỉnh Sông Bé cũ (nay là tỉnh Bình Dương) tuyên phạt gần 19 năm tù. Theo hồ sơ, thì 15 năm tù về tội “cướp tài sản”, 1 năm tù về tội “trốn khỏi nơi giam giữ” và gần 3 năm tù giam mà Ngừng chưa thi hành trong bản án trước. Đến cuối tháng 9/2008, Ngừng được ra tù, khi hưởng chế độ đặc xá của Nhà nước.

Sau khi được hưởng ân xá, nhiều người tin rằng, Ngừng sẽ ăn năn, hối cải mà làm lại cuộc đời. Nhưng, có ai ngờ những ngày sau đó tội ác của ả ngày càng kinh hoàng hơn với những thủ đoạn tàn độc, ghê sợ. Đó là vào một ngày giữa trung tuần tháng 11/2008, khi mà Ngừng vừa được ân xá 2 tháng thì ả đã đến khu vực Tòa thánh Tây Ninh vào miếu và chùa Xứ xin nghỉ lại qua đêm và từ đây đã mở ra một hành trình gây án. Đêm đó, Ngừng đã pha ba ly cà phê

sữa, đưa cho 3 phụ nữ, mỗi người 2 viên thuốc và nói là uống thuốc cho đẹp da. Không nghi ngờ gì, ba người phụ nữ đã uống và ngủ lúc nào không hay. Khi ấy, Ngừng đã lục soát tư trang lấy 2,8 cây vàng 24k cùng 700 nghìn rồi bỏ trốn. Tiếp đó, Ngừng đến chùa Pháp Tam (phường Phú Khương, TP. Bến Tre) cũng với thủ đoạn cho 8 viên thuốc vào 2 ly nước dừa, đầu độc chết trụ trì chùa là bà Phạm Lê Thủy rồi cướp đi nhiều tài sản giá trị.

Kế đó, Ngừng bắt đầu đến gây án ở Bến Tre, sau đó bắt xe về An Giang, Tiền Giang, Đắc Lắc để thực hiện hàng loạt vụ đầu độc khác. Trong lần này, Ngừng đến nhà bà Võ Thị Xiêu (ngụ tại TP. Long Xuyên, tỉnh An Giang), một người tu tại gia. Ngừng tìm cách làm quen với bà Xiêu rồi xin nghỉ lại tại nhà bà. Lợi dụng lúc không có người để ý, Ngừng pha cà phê sữa đá, bỏ thuốc vào, rồi mời bà Xiêu uống và khi bà Xiêu bị hôn mê, bất tỉnh, Ngừng lục soát cướp tài sản rồi tẩu thoát. Ngay sau đó thì bà Xiêu tử vong.

Tiếp tục hành trình gây án của mình, Ngừng đến chùa Bạch Long ở xã Bình Quới, huyện Châu Thành, tỉnh Long An. Lúc này, Ngừng xưng tên là Ngọc Hà, quê ở Lê Minh Xuân, huyện Bình Chánh, TP. HCM. Khi gặp ba sư cô là Trần Thị Phỉ (SN 1946), Nguyễn Thị Ba (SN 1941), Nguyễn Thị Tuyến (SN 1959), Ngừng kể hoàn cảnh chồng bị chết, làm ăn thất bại, không có tiền, muốn coi bói để bán được đất. Sau đó, thị lấy bánh xèo mang theo ra mời các sư cô ăn. Được các sư cô cho ở lại chùa, khoảng 20 giờ ngày 28/5/2009, bà Ba có việc đi ra ngoài, bà Phỉ, bà Tuyến đang tụng kinh, thấy không có ai để ý, Ngừng pha thuốc vào hai ly cà phê sữa đưa cho bà Phỉ, bà Tuyến uống. Khi bà Ba về chùa, Ngừng

tiếp tục làm một ly cho bà. Đợi đến khi cả ba bà bị hôn mê bất tỉnh, thị lục soát cướp tài sản rồi trốn thoát. May mắn, ba sư cô được người dân phát hiện sớm nên được đưa đi cấp cứu kịp thời.

Sau khi gây án ở chùa Bạch Long, Ngừng lại ngược lên vùng biên giới nơi có chùa Long Hòa ở khóm Hòa, thị trấn Nhà Bàng, huyện Tịnh Biên, tỉnh An Giang. Cùng với các thủ đoạn pha cà phê sữa mời một số người tại chùa, Ngừng tiếp tục đầu độc, cướp tài sản. Đến ngày 29/7/2009, Ngừng đến chùa Quan Âm (thị trấn Cái Bè, huyện Cái Bè, tỉnh Tiền Giang) gặp vợ chồng ông Nguyễn Văn Chơi, bà Nguyễn Thị Cửa ở chùa. Được ông Chơi bà Cửa đồng ý cho về nhà họ ở nhờ, Ngừng lên bỏ thuốc mê vào bình đựng nước đầu độc cả nhà ông Chơi để cướp tài sản, sau đó ông Chơi cũng qua đời. Những vụ án như thế, cứ được tiếp nối, chỉ trong một thời gian Ngừng đã hạ độc hàng chục người, trong đó nhiều người may mắn thoát chết do được phát hiện và đưa đi cấp cứu kịp thời.

Từ hàng loạt vụ việc nêu trên, nhận thấy đây là vụ án đặc biệt nghiêm trọng, nên Bộ Công an đã chỉ đạo công an các địa phương lập chuyên án phá vụ cướp bằng thủ đoạn gây mê. Ngay lập tức, Phòng Kỹ thuật hình sự, Đội Cảnh sát điều tra Công an huyện Châu Thành, tỉnh Long An đã trực tiếp đến khám nghiệm hiện trường tại chùa Bạch Long và phát hiện, thu giữ một số mẫu nước màu trắng trong ca inox, trong chai nước khoáng hiệu Sumo, Aquafina; ly để cà phê sữa còn lại trong tủ lạnh, cùng nhiều dấu vết nghi vấn khác. Kết quả giám định cho thấy, chất lỏng trong ba chai nhựa đều chứa thành phần Bromazepan có tác dụng

chống co giật, gây buồn ngủ. Khi ấy, theo dõi tình hình, từ năm 2008 đến năm 2009 lực lượng công an nhận thấy tại một số tỉnh như Tây Ninh, Bến Tre, An Giang, Tiền Giang, Đắk Lắk, Long An liên tiếp xảy ra các vụ cướp tài sản có phương thức tương tự. Đó là các vụ đầu độc đều có chung một “kịch bản”: Có một người đàn bà giả vờ buồn chuyện gia đình tìm đến nơi thanh tịnh hay trong vai một người lỡ đường làm quen, xin ngủ lại chùa, sau đó bỏ thuốc gây mê vào thức uống để gây án...

Sau khi củng cố các chứng cứ trong thời gian đến 5 tháng, tập trung rà soát toàn bộ đối tượng cướp với thủ đoạn gây mê, bằng biện pháp nghiệp vụ cơ quan điều tra xác định nghi can số một của các vụ án trên là Đào Thị Ngừng (SN 1960, hộ khẩu thường trú tại ấp 2, xã Tân Bình, huyện Tân Uyên; tạm trú tại đường Chùa Hội Khánh, khu phố 2, phường Phú Cường, thị xã Thủ Dầu Một, tỉnh Bình Dương), một “nữ quái” có nhiều tiền án, với nhiều vụ gây mê cướp tài sản.

Khi đã xác định rõ đối tượng và cho các nhân chứng nhận dạng người gây án, ngày 18/10/2009, Công an huyện Châu Thành, tỉnh Long An đã phối hợp với Công an tỉnh Bình Dương, bắt được Đào Thị Ngừng tại nhà trọ ở đường chùa Hội Khánh, khu phố 2, phường Phú Cường, thị xã Thủ Dầu Một, tỉnh Bình Dương. Qua đấu tranh khai thác Ngừng đã thừa nhận là tác giả thực hiện 13 vụ cướp tài sản bằng chiêu hạ độc thủ. Trong mỗi lần gây án, Ngừng dùng một số tên giả như: Nguyễn Thị Hồng, Điệp..., Ngừng cho các nạn nhân uống nước có bỏ thuốc để đầu độc các nạn nhân rồi cướp tài sản. Theo giám định của cơ quan công

an, thuốc mà Ngừng pha vào nước để cho các nạn nhân uống có chứa một số chất độc như: thuốc trừ sâu Furadan, thuốc mê và một số tân dược khác...

LỜI BÌNH:

Ngừng đã phải trả một cái giá thích đáng cho tội ác của mình, nhưng khi nhắc lại vụ án trên, không ít điều tra viên khẳng định, đối tượng khá tinh vi, đặc biệt hoạt động trên địa bàn rộng nên khi điều tra cũng gặp không ít khó khăn. Tuy nhiên, từ vụ án này, một lần nữa cảnh tỉnh đối với các chùa và hộ gia đình, cần thực hiện tốt quy định đăng ký tạm trú cho khách vắng lai, cũng như thân nhân đến cư ngụ với chính quyền địa phương. Điều đó, mới không để sơ hở cho bọn tội phạm lợi dụng gây án...*Danh Việt*

Đời Con Khổ Ái Trầm Luân

Sau giờ cơm trưa, định ngả lưng một chút thì có tiếng gọi ngoài cổng:

- Thầy ơi, làm ơn cho con hỏi chút chuyện.

Thấy có hai mẹ con một người phụ nữ rụt rè lấp ló bên ngoài có vẻ khổ sở lắm, hơi khó chịu nhưng tôi cũng ra mở cửa hỏi xem có chuyện gì không. Người phụ nữ ấy trình bày rằng mình là một nhà báo tự do, hiện đang cộng tác với nhiều tờ báo nổi tiếng, hôm nay đi họp ban biên tập tờ Bản tin huyện nên sẵn dịp ghé thăm và nhờ giúp đỡ. Số là cô ấy vì lỡ dại thương người hàng xóm, khi biết cô có mang, gia đình cha mẹ nuôi đã xua đuổi cô ra khỏi nhà, sau đó họ bán nhà dọn đi đâu cô cũng không biết, còn gia đình và cả

cha đứa bé thì cũng không thừa nhận, nên từ đó đến giờ cô phải một mình bươn chải nuôi con.

Năm nay đứa bé đó chuẩn bị vào cấp 3, có quá nhiều thứ phải lo, nào là học phí, cặp sách, xe cộ, áo dài, đồng phục v.v... làm cô đuối sức không thể nào lo nổi, mà cho nó nghỉ học thì thật tội, đời cô khổ đã đành cô không muốn con cô phải khổ như cô nữa. Cô nói:

- Trong lúc tuyệt vọng ấy, con bắt chợt đọc được mẫu tin trên tờ báo huyện kể về tấm lòng thương người cao quý của thầy, nên con mạo muội đến đây mong thầy xót thương mà giúp đỡ.

Thấy tình cảnh của mẹ con người phụ nữ cũng tội, cô con gái không nói gì cứ rụt rè ngồi nép sau lưng mẹ. Vốn là ủy viên Ban Chấp hành Hội Khuyến học, thành viên Ban Vận động Quỹ vì người nghèo của huyện, nên tôi rất cảm thông cho trường hợp này.

Mời hai mẹ con người phụ nữ ấy một bữa cơm, tặng họ một suất quà mà tôi đã chuẩn bị để tặng người nghèo đợt 2/9, biếu cho người con 200 ngàn để may áo dài, thêm 50 ngàn để hai mẹ con mua thức ăn cho mấy ngày sắp tới, tôi còn cẩn thận ghi tên, địa chỉ của họ để nếu có điều kiện sẽ xin Hội hỗ trợ thêm.

Vài tuần sau, người phụ nữ ấy lại đến và than rằng hôm nay đi lãnh tiền nhuận bút mà chưa có, nhà trường lại gửi giấy nhắc đóng tiền trường cho con gái, người phụ nữ ấy đưa cho tôi xem tờ liệt kê tiền đóng học phí mà nước mắt lưng

trông, cô nói rằng đứa con cứ khóc vì xấu hổ với bạn bè và đòi nghỉ học phụ mẹ kiếm tiền làm cô xót xa quá.

Hỏi tại sao không nhờ địa phương giúp đỡ, cô nói mình thuộc dạng dân nhập cư ở nhà trọ nên không được địa phương hay hội đoàn nào chiếu cố giúp đỡ cả. Hỏi đến cơ quan thì cô bảo cô chỉ là cộng tác viên tự do, viết được bài nào lãnh tiền nhuận bút bài ấy, ngoài ra không có chế độ gì nữa. Một lần nữa, tôi lại lấy biểu cho người phụ nữ ấy một phần quà mà tôi đã xin giúp cô từ một chương trình từ thiện của một ngôi chùa khác, cùng với số tiền đóng học phí cho đứa con gái.

Sau đó, tôi cũng có liên hệ với người của Ban biên tập Bản tin huyện... và được xác nhận là có cộng tác viên tên đó, hoàn cảnh cũng đúng như vậy và cơ quan cũng như bạn bè đồng nghiệp cũng thường giúp đỡ cho cô ấy. Người phụ nữ ấy cũng có cho tôi xem những bài viết của mình đăng trên các tờ báo mà cô đã cộng tác và cho biết rằng cô rất được các vị lãnh đạo tòa soạn báo quý mến, nhưng cũng chính vì thế mà cô khổ và thường bị đồng nghiệp ganh tỵ ghen ghét. “Đời con trăm luân khổ ải lắm thầy ơi!” - Cô thường than như vậy.

Với tâm nguyện tùy khả năng, điều kiện cố gắng phần nào giúp đỡ người cơ nhỡ khó khăn nên tôi thường quan tâm chừa lại một phần quà cho mẹ con người phụ nữ ấy, hoặc đôi khi nơi nào có cho quà người nghèo tôi cũng tranh thủ xin cho họ, đồng thời mỗi tháng dành ra một số tiền phụ cô ấy đóng học phí cho con gái.

Suốt thời gian 3 năm trời, tôi thầm lặng hỗ trợ cho họ mà không hề nghĩ ngợi gì, thỉnh thoảng hoặc vào dịp lễ Tết tôi còn trích ra những phần quà bánh, nhu yếu phẩm v.v... tặng mẹ con họ. Khi đứa con gái chuẩn bị thi tốt nghiệp, rồi ôn thi đại học, người phụ nữ ấy đều ghé qua báo cho tôi biết và đều nhận được sự hỗ trợ của tôi. Nhưng có điều là lúc nào cô ấy cũng tỏ ra rất gấp gáp và không lần nào dẫn đứa con gái theo.

Một tháng sau khi thi đại học đứa con gái bất ngờ gọi điện thoại cho tôi nói rằng nó đã không may rớt đại học, giờ nó đang xin việc làm ở một tổ hợp may, nhưng xa nhà quá cần phải ở nhà trọ mà nó không có tiền, mong tôi giúp đỡ. Trong lúc nói chuyện tôi nghe có tiếng nói nhỏ nhỏ nhắc tuồng ở bên kia đầu dây - rõ ràng họ đang đóng kịch với tôi. Ôi trời, lúc này tôi mới nhớ lại là mỗi khi tôi mời họ đến những ngôi chùa mà tôi xin quà họ đều từ chối, và có lần tôi đã từng nghe có người kể về một người phụ nữ làm nghề viết báo thường đến chùa này chùa kia kể khổ để xin sự hỗ trợ, thậm chí có chùa còn nói rõ tên của người phụ nữ ấy mà tôi không để tâm truy cứu. Thì ra tôi đã bị cho vào tròng trong hơn 3 năm qua mà vẫn mơ màng không hay biết.

Khi kiểm tra lại thì quả thật hơi ới, đúng là người phụ nữ ấy đã từng đến rất nhiều chùa khóc lóc kể lể và cũng đã nhận được sự giúp đỡ như tôi trong suốt thời gian qua. Ít lâu sau, người phụ nữ ấy lại điện thoại và bảo rằng mình đang lâm vào tình trạng hết sức bi đát, và nếu tôi không ra tay cứu giúp thì người ta sẽ giết cô ấy. Không cầm lòng trước sự van nài năn nỉ rằng đây là lần cuối cùng cô ấy làm phiền tôi

và cô ấy mong tôi tha thứ..., thế là một lần nữa tôi lại giúp cho người đã đành lòng lợi dụng tấm lòng chân thành của mình mà không biết mình làm đúng hay là sai...

LỜI BÌNH:

Khó khăn cần sự giúp đỡ của người khác để vượt qua là điều không sai. Song, ý lại lòng tốt của nhiều người để đạt được điều mình mong muốn, hay đua đòi để bằng với những người xung quanh là một việc làm sai trái. Đón nhận tình thương của người khác là niềm hạnh phúc lớn của cả hai bên, nhưng lợi dụng tình thương đó, để rồi người ta nhìn thấy mình mà thương hại, là một điều không nên. Có được niềm tin của mọi người là rất khó, vì vậy đừng vì mấy đồng bạc lẻ, mà đánh mất niềm tin ấy, bởi cuộc đời này đã đầy rẫy nước mắt, hãy trao nhau nụ cười để yêu thương đọng đầy trong nhân gian.

Bức Tâm Thư Tha Thiết

Đang chuẩn bị cho buổi giảng giáo lý vào chủ nhật hàng tuần tại chùa, thì tôi gặp một người đàn ông gầy gò chạy một chiếc xe honda cũ, ông ta trao cho tôi một bức thư rồi rút rờ quay trở ra xe ngồi chờ, đọc thư tôi vô cùng xúc động. Đó là một bức thư được viết trên một tờ giấy học trò, nét chữ rất đẹp, lời văn ngắn gọn mà tha thiết:

“Gò Vấp, ngày... tháng... năm...

Kính bạch thầy! Mong thầy hoan hỷ cho con, vì con là người ngoại đạo không biết phép tắc ở chùa nên không dám vào gặp thầy mà phải viết thư như thế này.

Con xin tự giới thiệu, con tên là Nguyễn Văn Q. vợ con là Trần Thị T., hiện ở tại nhà trọ số..., hẻm..., đường..., phường 12, quận Gò Vấp, điện thoại số..., (đây là số điện thoại của chủ nhà trọ, nếu có gì xin thầy nhắn lại, con đội ơn thầy).

Con vốn là một giáo viên dạy ngoại ngữ nhưng vì bị bệnh nên phải nghỉ dạy, chạy xe ôm sống qua ngày. Vợ con làm nghề thuê tay, cuộc sống cũng tạm đủ. Nhưng gần đây vợ con bị phong tê thấp tay chân đau nhức, không thể thuê được nữa, phần con thì vì chiếc xe cũ quá người ta không muốn đi nên rất ế khách. Mấy hôm nay, nó lại dở chứng đập hoài không nổ máy mà con lại không có tiền đi sửa. Hiện gia cảnh của con hết sức khó khăn, đã mấy ngày nay vợ chồng con không hề có một hột cơm trong bụng. Vì vậy, dù biết làm phiền thầy như thế này là không nên, nhưng chúng con không còn cách nào khác nên mới mạo muội đến làm phiền thầy, mong thầy rủ lòng thương, hỗ trợ cho con một ít gạo để tạm sống qua ngày và mong thầy cho con mượn tạm một số tiền để con sửa xe làm phương tiện sinh sống. Chúng con xin muôn vàn cảm tạ ơn thầy.

Kính chúc thầy sức khỏe dồi dào để cứu giúp chúng sanh và mau thành chánh quả. Một lần nữa con xin đội ơn thầy và mong thầy bỏ qua vì con đã làm phiền thầy.

Kính thư,

Nguyễn Văn Q...

TB: “Hiện con đang đứng đợi ở trước cổng chùa, mong thầy thông cảm cho con vì con là người ngoại đạo không biết

phép tắc ở chùa nên không dám vào gặp thầy, xin thầy thương tình mà lượng thứ.”

Đọc xong bức thư tôi rất xúc động liền bảo Phật tử lấy một bị gạo và đích thân trao tận tay cho người đàn ông đó kèm với 200 ngàn đồng. Ông ta vui mừng cảm ơn và vội vã đi ngay.

Mấy ngày sau đang tĩa kiếng ở tịnh thất NL (đối diện chùa GN) thì thấy người đàn ông đi xe honda hôm nọ dừng xe trước tịnh thất và nhờ người đem thư vào trao cho tôi, vẫn với nội dung ấy, nét chữ ấy... Thú thật là tôi không biết phải nói làm sao nữa, đành nhắn lại với chú bé đưa thư là thầy trụ trì đi vắng, tôi chỉ là người công quả không thể giải quyết được.

Tưởng rằng chuyện ấy đến thế thì thôi, nào ngờ một năm sau người đàn ông chạy xe honda ấy lại quay lại chùa GN và lại nhờ người trao giúp “bức tâm thư tha thiết” với nội dung y hệt hồi năm ngoái - thiệt là tội nghiệp...

Người Quen Cũ

- Chào thầy, thầy khỏe không, thầy có nhớ con không, con là Diệu Hạnh nè...

Cô gái bước từ ngoài vào chào hỏi xởi lởi một hơi làm tôi cũng bối rối vì không hề có một chút ấn tượng gì về người đang đứng trước mặt. Nhưng cũng không thể dò hỏi xem họ là ai, vì nếu như họ là người quen thật thì chẳng phải là mình đã quá vô tình!

- Chùa mình lúc này ra sao rồi thầy, cô Tư và cô Bảy có còn thường đi chùa không thầy, con thấy hình như lúc này thầy hơi ốm mà đen hơn lúc trước đó nha, thầy phải ráng giữ gìn sức khỏe để còn lo cho bá tánh nữa chứ.

Đến lúc này thì tôi không thể không thú nhận rằng mình không thể nhớ ra cô gái đó là ai, đã gặp lần nào chưa. Cô gái vẫn thản nhiên như không có chuyện gì lạ giải thích rằng:

- Chắc hồi con đi chùa, thầy chưa về đây, mấy năm nay con chuyển về Vũng Tàu nên ít về chùa, chứ hồi trước con đi chùa mình hàng ngày đó chứ, vậy sư phụ đâu rồi thầy?

Tôi báo cho cô ấy biết sư phụ vừa mới viên tịch mấy tháng trước và hiện giờ tôi đang tạm quản lý ở chùa này.

Cô gái tỏ ra xúc động nói với tôi với thái độ hết sức quan tâm:

- Thôi thầy đừng buồn nữa, từ nay tụi con sẽ thường xuyên về chùa để giúp đỡ cho thầy, ngày mai chị con ở bên Mỹ về con sẽ dắt chỉ đến đây cúng dường ủng hộ chùa mình.

Nhìn thấy có mấy Phật tử bên ngoài bước vào, cô gái nhanh nhẩu nói:

- Thôi bây giờ con phải đi gom tiền cá ở chợ, để ngày mai con dẫn chị con đến cúng dường, rồi thầy trò mình nói chuyện tiếp, thầy an tâm đi, đừng suy nghĩ nhiều, và đừng buồn nữa nha thầy.

Tôi tự cười thầm trong bụng: “Mình có buồn lo gì đâu nhỉ, cái cô gái đó thật là lạ đời.” Mấy hôm sau cũng vào giữa

trưa, cô gái nọ lại đến. Vẫn với thái độ vui vẻ, cười nói huyên thuyên, còn bảo rằng lẽ ra hôm nay có người chị bên Mỹ mới về đi cùng, nhưng vì đã cùng gia đình đi dự lễ cưới của một đứa cháu nên không ghé được. Một lát sau bỗng cô ta im bặt và tỏ vẻ ngại ngùng ấp úng:

- Thiệt là ngại quá, con nói cái này thầy đừng có suy nghĩ gì nha, nếu có thể thì thầy giúp giùm con, còn không thì thôi chứ con ngại lắm...

Từ hôm gặp cô gái này đến nay, tôi cứ phân vân không biết cô gái ấy là ai, có phải là Phật tử cũ của thầy mình không? Cách nói của cô gái ấy thật trơn tru nhưng vẫn có cái gì đó giả giả thật thật... Nên khi cô gái tỏ vẻ ngại ngùng ấp úng khác hẳn với thái độ vui vẻ ban đầu, đặc biệt là cái kiểu vòng vo chận đầu chận cuối ấy, làm tôi sinh nghi, nên tôi trả lời thẳng thắn:

- Cô có việc gì cứ nói đi, nếu giúp được tôi sẽ giúp ngay, nếu thấy không được thì thôi, tôi không có việc gì phải ngại ngùng hay suy nghĩ cả.

- Dạ, nếu thầy không suy nghĩ gì thì con mới dám nói, hôm nay đáng lẽ là con dẫn chị con đến đây để cúng dường chùa mình. Nhưng vì chị con bận nên con mới đi một mình, con dự định ghé qua chợ Hóc Môn thu gom tiền cá rồi đi Tây Ninh dự đám cưới đứa cháu. Nhưng xui quá, mấy sạp cá khô mà con bỏ mối ở chợ hôm nay không biết vì sao lại đóng cửa hết, nên con không lấy được tiền mà con cũng không đem tiền theo. Giờ con xin thầy giúp đỡ cho con mượn tạm vài trăm ngàn để con đi đám cưới đứa cháu, khi

về con sẽ dẫn chị con ghé ngang đây cúng dường và gởi lại thầy số tiền đó.

- Xin lỗi cô, như cô đã biết, thầy tôi vừa mới viên tịch, tôi không có tiền, mà nếu có tôi cũng không thể cho cô mượn, vì làm như vậy rất dễ bị hiểu lầm là vì ham số tiền cúng dường cô đã hứa hẹn mà cho cô mượn, như thế thật là không hay lắm.

Cô gái vẫn cố vót vát:

- Dạ không sao, nếu thầy không cho mượn thì thôi con đi chỗ khác mượn vậy.

Cô gái đứng dậy bước ra bên ngoài rồi lên một chiếc xe ôm đi mất. Lúc ấy một sư bác (sư huynh của thầy tôi) từ ngoài sân bước vào hỏi:

- Cô đó ở đâu, thầy có quen không mà sao cứ vào đây mượn tiền hoài vậy. Hôm trước, không biết sao nó biết tui là sư bác của thầy mà đến làm quen, cứ kêu Sư bác, Sư bác..., rồi nói đủ chuyện linh tinh tui không hiểu cái gì hết, rồi cuộc nó hỏi mượn mấy chục ngàn đồ xăng, chẳng lẽ nó gọi mình là Sư bác mà mấy chục ngàn không cho nó mượn được. Vậy mà hôm nay nó lại nói hết xăng mượn tiền một lần nữa, thiệt là... Vậy mà một thời gian sau, cô gái ấy lại quay lại mượn tiền Sư bác một lần nữa và cũng với lý do cũ mới ghé chứ!

Chiêu thứ 8: Cúng dường “tráo trở”

Xin Gởi Hải Cốt, Cúng Trai Tăng...

Người đàn ông lịch lãm cúi chào tôi rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Ông giới thiệu mình là Việt kiều Mỹ, vốn là một linh mục, khi xưa từng làm tuyên úy công giáo, đồng thời cũng tham gia nhiều hội đoàn thiện nguyện và có quen biết nhiều vị giáo phẩm lãnh đạo Phật giáo nổi tiếng. Sau đó, ông trình bày rằng mẹ mình vốn là một tín đồ Phật giáo. Nguyện vọng cuối cùng của bà là được ký gởi hài cốt và linh vị trong chùa để bà được nghe kinh sớm siêu thoát. Hôm nay, nhân dịp về thăm quê, ông muốn thực hiện di nguyện cuối cùng của mẹ và mong nhà chùa hướng dẫn, giúp đỡ.

Hỏi thăm về người thân thì ông ta cho biết trước đây gia đình ông ta ở quận Nhất. Bây giờ đã sang Mỹ định cư không còn ai ở Việt Nam. Mỗi lần về thăm quê ông thường ở nhờ nhà người bà con bên vợ là đệ tử thuần thành của hòa thượng TQ. Thường đi nghe pháp, cúng dường chùa XL v.v...

Vì chùa neo người, không thể đáp ứng nhu cầu tín ngưỡng cho số đông, bất đắc dĩ lắm chùa chỉ nhận việc cúng kính cho tín đồ Phật tử địa phương. Đối với Phật tử ở xa thì tôi đều hướng dẫn họ đến những ngôi chùa gần nhà liên hệ nhờ giúp đỡ. Bất quá thì tôi chỉ dẫn Phật tử đến hộ niệm. Cho nên, trong trường hợp này, tôi hướng dẫn người đàn ông ấy trở về quận Nhất tìm một ngôi chùa nào đó gần nhà người quen để gởi cốt và nhờ quý thầy ở đó cúng cho bà cụ. Nhưng, người đàn ông ấy vẫn cứ cố nài nỉ xin được gởi hài cốt của mẹ mình ở chùa tôi với lý do chùa quê yên tĩnh. Thấy người đàn ông ấy tha thiết quá, tôi đành đồng ý cho ông ấy gởi hài cốt. Và hẹn ông ta hôm sau đem hài cốt đến, tôi sẽ chuẩn bị bông trái cơm nước làm lễ an cốt, nhưng

không hiểu sao đến ngày hẹn lại không thấy người đàn ông ấy đến.

Một thời gian sau, tôi được nghe kể lại một số chùa ở thành phố đã phải khốn đốn vì bị mất cắp hũ đựng hài cốt ký gởi ở chùa và phải chuộc lại với một số tiền hết sức lớn. Khi hỏi ra thì phần lớn những hài cốt bị mất cắp đều mới được ký gởi không bao lâu, người gởi tự xưng là một Việt kiều, nguyên là linh mục tuyên úy công giáo.

Phương thức của chúng là giả danh Việt kiều không người thân ở VN (không có địa chỉ cụ thể) gởi hũ cốt và hẹn trước khi trở về Mỹ sẽ đến thăm. Vài ngày sau có người đến xin thăm cốt, đồng thời một người khác xin cúng dường trai Tăng để cầm chân “khổ chủ”, cho người kia “hành sự” (lấy cắp hũ cốt). Sau đó, vị Việt kiều kia gọi điện thoại hẹn trước ngày đến thăm, nhờ nhà chùa sắm sẵn bông trái rồi ông ta sẽ gởi tiền cúng dường. Khi đem bông trái ra cúng, nhà chùa mới biết hũ cốt ấy đã không cánh mà bay. Ngày hôm sau, kẻ gian gọi điện đến cho hay mình đang giữ phần tro cốt kia và đòi chuộc với một số tiền lớn (bằng mấy lượng vàng). Bị rơi vào cảnh chẳng đặng đừng, thời gian quá cấp bách không thể chần chừ, để giữ uy tín và cho êm chuyện nhà chùa đành bóp bụng gom góp tiền bạc, thậm chí hỏi mượn thêm của Phật tử để chuộc lại hũ cốt ấy. Nhưng đến ngày hẹn và cho đến tận “Tết Công Gô” vẫn không thấy người Việt kiều ấy đến thăm lại “hũ cốt vàng” ấy một lần nào nữa.

Đòi Tiền Gởi Cúng Cầu Siêu

Cách đây mấy năm, tôi được một vị Phật tử ghé thăm kể lại rằng, sư phụ của vị ấy mới bị một người phụ nữ làm tiền một cách trắng trợn.

Số là vào một buổi sáng chùa vắng người, trong khi đang tụng kinh thì có một người phụ nữ trung niên bước vào chánh điện với bộ điệu rất rành rẽ đi thắp hương khắp các nơi rồi ngồi đợi. Khi Sư cô tụng kinh xong, người phụ nữ ấy tiến đến và hỏi rằng sao không nghe Sư cô cầu nguyện cho con mình và cũng tìm không thấy bài vị của cháu trên bàn thờ. Hỏi kỹ lại thì người phụ nữ ấy nói rằng đã đưa cho Sư cô hai triệu đồng nhờ nhà chùa làm bài vị cầu siêu và Sư cô đã hẹn hôm nay đến cúng cho cháu.

Nghe Sư cô bảo rằng mình không hề nhận lời cầu siêu và cúng thất cho ai vào ngày hôm đó thì người phụ nữ kia bắt đầu lớn tiếng trách cứ. Đồng thời nắm tay Sư cô kéo đến bên cái chuông lớn ở chánh điện và nói rằng, rõ ràng hôm kia Sư cô đã nhận tiền, ghi lại tên tuổi người mất và bỏ vào trong chiếc chuông này. Vừa nói người phụ nữ ấy thò tay vào chuông lấy ra một tờ giấy ghi tên tuổi người chết, bên dưới còn có dòng chữ “gởi nhà chùa hai triệu đồng để làm bài vị và cúng thất vào ngày... tháng...”.

Người phụ nữ ấy vừa nói vừa la, ra chiều bực tức lắm, làm cho Sư cô hết sức bối rối. Bà ta lại có cả bằng chứng được lấy ra từ quả chuông của nhà chùa, làm Sư cô không biết nói sao nữa, đành lấy ra hai triệu đưa cho người phụ nữ ấy mà trong lòng hết sức bất nhẫn.

Cách đây mấy ngày, đang nghỉ trưa bỗng tôi nghe bên ngoài có tiếng niệm Phật khá lớn, bước ra bên ngoài tôi gặp

một người phụ nữ trung niên đang đứng đó. Người phụ nữ ấy xin phép lên chùa thắp nhang lễ Phật, một lát sau bà ta quay lại tìm tôi và hỏi:

- Hôm nay cúng thất cho con của con mà sao không thấy bày biện gì hết, mà bài vị cũng không có nữa vậy thầy?

Vì chùa không bao giờ nhận sắm lễ cúng cho người lạ nên tôi hỏi lại:

- Cô ở đâu, con cô tên gì, gởi cúng thất khi nào?

Người phụ nữ ấy tỏ vẻ bức bối và bắt đầu lớn tiếng:

- Tôi ở xóm trên chứ ở đâu, con tôi là Nguyễn Thị T. tuần trước tôi đã đến đây ghi tên tuổi và đã gởi hình ảnh tiền bạc để cúng rồi, sao bây giờ thầy còn hỏi lại là làm sao?

Tôi cố gắng giữ thái độ ôn hòa nói với người phụ nữ ấy rằng:

- Chùa chúng tôi có nguyên tắc là chỉ nhận cúng thất cho Phật tử thuần thành thường đi chùa mà thôi, cô là người ở đâu tôi chưa từng biết qua, vì vậy chắc chắn là có sự nhầm lẫn nào rồi.

Người phụ nữ ấy vẫn cố cãi:

- Tôi không đi chùa này nhưng mẹ tôi vẫn thường đi công quả ở đây. Chính tôi đưa tiền cho thầy vậy mà giờ thầy lại nói như vậy... Thiệt là, chẳng lẽ bây giờ đi cãi lộn...

Nói xong, người phụ nữ ấy quày quả bước ra bên ngoài lên xe đi mất.

Mấy ngày sau trong một buổi họp mặt với các vị trụ trì các chùa trong huyện, tôi đem câu chuyện ấy kể cho mọi người nghe và thật bất ngờ - có trên mười ngôi chùa trong huyện đã bị làm tiền bằng kiểu đó. Thiệt là hết nói...

Rước Thầy Đi Cúng, Mượn Tiền Mua Lễ

Sau thời kinh chiều, đang ngồi nói chuyện với mấy huynh đệ thì có một người đàn ông từ ngoài bước vào và trình bày rằng: Ngày mai là 49 ngày của mẹ mình mà vị thầy thường cúng từ trước đến nay bận không đến được. Nên thầy ấy đã giới thiệu cho ông ta đến đây thỉnh quý thầy cúng giúp. Sau khi hỏi thăm kỹ càng vấn đề: tên tuổi, địa chỉ; hướng dẫn sắp đặt lễ cúng v.v... tôi hẹn giờ để ngày mai người đàn ông ấy đến rước.

Ngày hôm sau, đúng giờ người đàn ông hôm qua đến rước tôi bằng một chiếc Taxi (mà hôm qua ông ta bảo là của một người em). Đi ngang chợ bỗng nhiên người đàn ông đó bảo Taxi ngừng lại để ông ta vào chợ mua thêm một vài món đồ cúng còn thiếu. Bước xuống xe ông ta sờ hết túi trên đến túi dưới một hồi rồi lúng túng nói với tôi rằng: “Thiệt là ngại quá, hồi nãy đi gấp nên quên không đem theo bóp tiền, giờ mà về nhà rồi mới quay lại mua đồ thì mất thời gian nhiều quá! Sợ thầy phải chờ lâu, nên xin thầy cho con mượn đỡ một ít tiền để mua lễ, khi về đến nhà con sẽ trả lại ngay.” Hỏi cần bao nhiêu, người đàn ông đó nói khoảng 500 ngàn. Móc trong túi ra có 200 ngàn, tôi đưa cho người đàn ông ấy và bảo rằng mình chỉ có ngần ấy thôi. Thấy vậy anh tài xế Taxi móc túi lấy đưa cho ông ta mượn 300 ngàn nữa cho đủ. Người đàn ông vui mừng cảm ơn rồi lật đật chạy vào

chợ. Tôi và người tài xế taxi ngồi chờ một thời gian khá lâu mà không thấy người đàn ông ấy trở ra, sốt ruột tôi bảo vị thầy đi cùng chạy vào chợ hỏi người đàn ông cho mau. Một lát sau vị thầy đi cùng trở ra và báo rằng đã tìm khắp chợ mà không hề thấy bóng dáng người đàn ông ấy đâu cả.

Hỏi lại anh tài xế Taxi thì anh ta bảo không hề quen người đàn ông kia, lúc này tôi mới hoàn hồn và biết rằng mình đã bị lừa. Tội nghiệp anh tài xế Taxi vì nghĩ ông ta là Phật tử thuần thành của chùa đến rước thầy đi đám như lời ông ta nói nên đã phải cùng chung số phận với tôi.

(Theo lời kể của thầy tri sự chùa PV)

Rước Thầy Đi Cúng Cướp Điện Thoại

Nhiều năm không gặp nhau, nhân có dịp đi thành phố, tôi ghé thăm một người bạn học cũ. Sau một lúc tay bắt mặt mừng hỏi han này nọ, người bạn kể cho tôi nghe một câu chuyện mà huynh ấy mới “bị” hôm qua.

Số là hôm kia có một người đàn ông đến trình bày là gần đây gia đình anh ta thường xuyên xảy ra nhiều việc xui xẻo phiền não, nên ông ta muốn mời thầy về nhà tụng giúp một thời kinh cầu an. Vì thấy thời gian gần đây người đàn ông này cũng thường đi chùa, lại thấy ông ta trình bày rất tha thiết, cho nên người bạn của tôi đã nhận lời. Hôm sau, đến giờ hẹn người đàn ông ấy đi trên một chiếc xe tay ga đến đón. Xe chạy một hồi, rồi dừng lại trước một ngôi nhà mới xây trong khu quy hoạch dân cư mới. Người đàn ông bấm chuông một hồi lâu mà không thấy người ra mở cửa, ông ta làm bầm điều gì đó rồi nói với người bạn của tôi rằng: “Thầy

có điện thoại không, làm ơn cho con mượn để con gọi cho đứa em, không biết nó ở đâu mà sao bấm chuông không thấy ra mở cửa. Hồi này đi gấp quá con không có đem theo điện thoại”.

Người bạn của tôi không suy nghĩ gì lấy ra chiếc điện thoại nắp trượt của một Phật tử Việt kiều mới đem từ “bên” về cúng dường, đưa cho người đàn ông. Ông ta bật máy, bấm số và bắt đầu nói chuyện... bỗng chiếc xe tay ga chồm lên và lao vút đi, trong tích tắc đã mất dạng. Nhìn ngôi nhà im lìm giữa một khu phố vắng vẻ, người bạn của tôi chợt rùng mình, vội rào bước nhanh về phía đường cái gọi một chiếc taxi chở về chùa. Kể từ đó người bạn ấy không xài điện thoại di động nữa.

Chiều thứ 9: “Muốn được lợi lớn tiếc gì chút mọn”

Hứa Cúng Dường Xin Hỗ Trợ Tiền Xe

Nhớ lại cách đây cũng lâu rồi, cái hồi mà tôi mới bước đầu tham gia công tác từ thiện xã hội, hàng ngày có nhiều tổ chức, cá nhân đến liên hệ hoặc vận động ủng hộ giúp đỡ hoặc bàn bạc kế hoạch tổ chức chương trình từ thiện v.v... Bất kỳ đối tượng nào tôi cũng đều tiếp đón niềm nở và không nhiều thì ít tôi đều tham gia ủng hộ bằng tất cả tấm lòng chân thành của mình.

Có lẽ thấy tôi “dễ thương, dễ mến...” vì đã vui lòng ủng hộ một số tiền lớn cho chương trình xây nhà vệ sinh tự hoại cho trẻ khuyết tật, mồ côi của một tỉnh nọ. Một ngày kia, hai “nhà hoạt động xã hội” của tổ chức ấy quay lại - “trước là chuyển lời cảm ơn của giám đốc trung tâm đến thầy vì sự

quan tâm ủng hộ của thầy đối với các em khuyết tật, mồ côi của tỉnh...”, đồng thời trình bày rằng:

- Trung tâm được một cơ sở kinh tế tặng cho một bộ bàn ghế tốt, vì xa quá không thể vận chuyển về được nên trung tâm đã quyết định tặng lại cho UBNDTTQ huyện, nhưng trên đó đã có rồi và mấy ảnh giới thiệu đến đây tặng cho chùa, vì chỉ có chùa mình mới xứng để bộ bàn ghế ấy, mong thầy nhận giúp.

Thật tình là tôi cũng đang cần một bộ bàn ghế để tiếp khách nên vui vẻ đồng ý ngay, lúc ấy người đàn ông mới nhỏ nhẹ nói:

- Vậy xin thầy vui lòng cho chúng con xin 500 ngàn để thuê xe chở bộ bàn ghế ấy về cho thầy ngay bây giờ được không ạ.

Tôi trả lời:

- Được rồi, anh cứ bảo họ chở đến đây, tôi sẽ trả tiền xe cho họ.

Người đàn ông có vẻ ngần ngừ suy nghĩ giây lát rồi lại đề nghị:

- Dạ, chúng con có việc gấp cần làm nên không thể trở lại đây, xin thầy đưa tiền để chúng con thanh toán cho người ta trước rồi chỉ đường cho họ chở đến đây cho thầy.

Thấy kỳ kèo mãi cũng không đáng, trong khi người ta đang có ý tặng mình bộ bàn ghế ít ra cũng mấy triệu bạc, vả lại lần trước, khi đến vận động ủng hộ họ đã trình giấy giới thiệu của cơ quan từ thiện với một đống hản hoi. Lại nghĩ,

trước đây mình đã ủng hộ hẳn mấy triệu mà không nghĩ ngợi gì, bây giờ chỉ có mấy trăm chẳng lẽ lại nghi ngờ họ sao? Nên tôi quyết định lấy tiền đưa cho họ và ngồi chờ để nhận hàng. Nhưng chờ suốt mấy tiếng đồng hồ sau mà chẳng thấy có ai chở bàn ghế tới, mãi đến chiều tối mà cũng không có âm hao gì, tôi mới vỡ lẽ ra rằng mình đã bị lừa, mà đau nhất là khi nghĩ lại thì như vậy là tôi đã bị hai “nhà hoạt động xã hội” ấy lừa đến hai lần.

Ồi trời, đúng là...

Mượn Danh Cúng Đường Chùa

Vừa làm lễ xong, tôi nhận được cuộc điện thoại của một Phật tử thân quen hỏi thăm xem có người nào chở gạo đến cúng chùa chưa, vì có người đến mua 200 kg gạo nói rằng để cúng chùa và đã chở đi trước 100 kg (chưa trả tiền - nói rằng đến chùa rồi gởi tiền luôn), người của vừa gạo chở 100 kg đi sau mà đã chờ ở trước chùa gần nửa giờ rồi vẫn không thấy bà ta đâu cả.

Biết người chủ vừa gạo ấy đã bị lừa, tôi đành an ủi vị ấy vài câu: “Thôi cô bị lừa rồi, đừng buồn cứ coi như đã phát tâm cúng chùa rồi, nhưng lần sau nhớ cảnh giác, nếu cúng chùa thì mang đến tận nơi, còn không thì ai mua hàng phải yêu cầu họ trả tiền ngay, đừng tin người lạ”.

Có nhiều nơi đã bị lừa kiểu này, thậm chí họ còn nói mua hàng cho sư phụ, khi đến chùa hai bên còn giáp mặt sư trụ trì bàn giao hẳn hoi. Rồi người mua yêu cầu lấy thêm hàng rồi sẽ trả tiền luôn. Khi chủ hàng quay lại, thì hàng khi nãy đã bị lấy đi một nửa. Hỏi ra mới biết là sư trụ trì không hề

đặt mua hàng và cũng không biết gì về người đến liên hệ mua hàng, chỉ nghe người kia nói là chút nữa có người sẽ đem hàng tới để nhà chùa bố thí cho người nghèo. Sau đó, họ nói là lấy một phần đem cho một điểm khác và quay lại. Vậy mà họ đi mất tiêu chờ mãi cũng không thấy tăm hơi đâu, làm nhà chùa cũng áy náy, mà chủ hàng cũng cười ra nước mắt.

Mượn Danh Người Nổi Tiếng

Giả ca sĩ, lừa tiền nhà chùa gần 900 triệu đồng.

TAND TP. HCM xử sơ thẩm ngày 15 - 12 đã tuyên phạt Phạm Tấn Hùng (SN 1986, ngụ quận Thủ Đức - TP. HCM) 12 năm tù về tội “Lừa đảo chiếm đoạt tài sản”.

Muốn có tiền tiêu xài nhưng không phải cực khổ lao động, Hùng vạch kế hoạch đến các chùa xin kinh sách cũ để bán ve chai. Hùng lân la đến nhiều ngôi chùa trên địa bàn quận Thủ Đức gặp các Ni cô, Sư thầy nói rằng muốn xin kinh sách cũ chuyển về cho những ngôi chùa ở vùng xa xôi hẻo lánh làm từ thiện tích đức. Vì tưởng Hùng có tấm lòng từ bi hỷ xả, trụ trì nhiều ngôi chùa hết lòng giúp đỡ.

Ngày 26 - 9 - 2010, Hùng đến một ngôi chùa trên địa bàn quận 9 tiếp tục xin kinh sách, khi quay về hắt còn được nhà chùa hẹn hôm sau đến sẽ gom thêm giúp Hùng làm việc thiện. Thấy vị cao Tăng dễ tin người, nên sau đó Hùng vẽ vờ rằng việc từ thiện trên là do ca sĩ Giao Linh tài trợ, Hùng còn lấy hai số điện thoại của mình cho nhà chùa rồi nói đó là số điện thoại của ca sĩ Giao Linh. Dù vậy, việc làm của Hùng không tránh khỏi nghi ngờ của một số Tăng Ni,

Phật tử. Không thấy Hùng đến chùa như đã hẹn, một Ni sư gọi điện hỏi thăm thì Hùng nói bị tổn thương do một số người trong chùa không tin tưởng việc làm từ thiện của mình. Hùng còn nói nếu Ni sư không tin có thể đến nhà trọ của Hùng để kiểm tra. Khi vị cao Tăng cùng đệ tử đến nơi Hùng ở trọ thì quả thật thấy bao nhiêu tài liệu, kinh sách vẫn còn nguyên nên nhất mực tin lời. Lúc các Tăng Ni đến thì phòng trọ của Hùng bị cúp điện, nước nên bị cáo có cớ để lừa. Hùng cho biết ca sĩ Giao Linh đang ở nước ngoài, hẳn thì tối ngày mải mê với công tác từ thiện nên không có thời gian lo cho bản thân, tiền bạc để đóng tiền điện nước... Hùng được nhà chùa cho mượn 2,6 triệu đồng để đóng tiền điện, nước và trang trải. Đồng thời chùa còn cho Hùng mượn xe máy để đi lại. Bằng những thủ đoạn tinh vi, Hùng giả giọng ca sĩ Giao Linh nhiều lần gọi điện về nhờ giúp đỡ và vận động cho công tác từ thiện. Nhà chùa đã “hiến từ thiện” cho Hùng tổng cộng 890 triệu đồng.

Đêm 10 - 10 - 2010, Hùng bỏ trốn nhưng sau đó bị bắt. Trước đó, một nạn nhân đã bị Hùng chiếm đoạt 20 triệu đồng.

Theo “Người Lao Động”

Thay Mặt Người Thân Cúng Dường Số Tiền Lớn, Mượn Một Ít Tiền Lẻ Lo Công Việc Gấp

Cách đây mấy năm, lúc thầy tôi mới viên tịch chùa còn nhiều khó khăn. Trong lúc tôi đang quét dọn chánh điện thì có một người phụ nữ bước vào tự giới thiệu mình là Việt kiều Mỹ mới về, thay mặt người thân đem một số tiền đến cúng chùa. Người phụ nữ ấy yêu cầu tôi viết giấy công đức

để đem về cho những người gửi cúng, rồi đọc một loạt tên Hoa kiều, mỗi người cúng năm, ba trăm đôla cộng lại cũng hơn 2 ngàn đô. Trong khi tôi lúi húi viết giấy công đức, người phụ nữ kia tỏ ra gấp gáp hối tôi viết cho nhanh, để cô còn đi đến nơi khác tặng quà cho người nghèo. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, người phụ nữ ấy nói: “Thôi thầy cứ từ từ viết đi, tôi cần phải đi gấp, một chút xong việc tôi sẽ quay lại đưa tiền sau... À, mà thầy có tiền lẻ không cho tôi mượn vài trăm ngàn để đến chùa kia cho người nghèo, tôi đi vội quá không kịp đổi tiền, một lát tôi trở lại cúng dường rồi trả lại cho thầy luôn.” Gom góp trong chùa còn được mấy trăm ngàn tôi đưa cho người phụ nữ ấy, cô ta cảm ơn rồi đi ngay.

Và, người phụ nữ ấy đã một đi không trở lại, tôi đành ngậm ngùi đem mấy tờ giấy công đức đã ghi cất vào quyển sổ lưu niệm, thỉnh thoảng đem ra quán chiếu về đề tài “Ngũ trược ác thế”, và tự cười mình: Đúng là... (!)

Chiêu thứ 10: Lừa qua điện thoại

Hứa Cúng Dường Số Tiền Lớn, Yêu Cầu Gửi Tiền Vào Tài Khoản Để Đóng Thuế

Sáng tinh sương, ngôi chùa Châu An (Q. Gò Vấp) chìm trong tĩnh lặng. Ni sư Thích Nữ Lệ Phát, trụ trì chùa đang dọn dẹp ngoài sân thì chuông điện thoại reo vang. Ở đầu dây bên kia, giọng một cô gái hồ hởi: “ Sư cô ơi, con là Ngọc Minh đây, con vừa về từ Mỹ tối qua. Nhưng 12 giờ mới tới Sài Gòn, mà gia đình con ở Bình Định vào đón về quê ngay, nên con không ghé chùa được. Con nhờ bạn là anh Thanh ở TP. HCM chuyển lại cho Sư cô số tiền cúng chùa của các Phật tử. Sư cô ghi lại số điện thoại của anh Thanh để liên

lạc. Danh sách người gửi tiền, ai có email thì Sư cô gửi email cảm ơn, ai không có thì sư cô biên thư cho người ta”. Mừng rỡ, Ni sư Lệ Phát điện thoại cho người đàn ông tên Thanh. Người này xác nhận đúng là có đang giữ 18.000 USD tiền từ thiện và danh sách người tặng tiền cho chùa. Tuy nhiên, người đàn ông này cho biết: “Gửi số tiền trên 10.000 USD phải đóng thuế hải quan, nên sư cô ra bất kỳ ngân hàng gần nhất, đóng 3.570.000 đồng tiền thuế vào một số tài khoản ngân hàng ở Bình Định. Trong ngày mai sẽ có người đến trao tiền”.

Sáng hôm sau, Ni sư Lệ Phát lại nhận một cú điện thoại từ một người khác, xưng là gọi từ bộ phận hải quan: “Tôi liên hệ cậu Thanh, chuyên phụ trách mảng giải quyết chuyển tiền mà gọi hoài không được, không biết cậu ấy đi đâu mà không nghe điện thoại. Tôi gọi lên tổng đài để xin số chùa. Chuyện là số tiền gửi tặng chùa tăng lên thêm 10.000 USD, do Phật tử gửi thêm tiền trong hai hộp sâm. Qua rà máy an ninh mới phát hiện. Vì thế bây giờ số tiền phát sinh thêm này hoặc là bị tịch thu sung công quỹ, hoặc là bị phạt 50%. Sư cô liên hệ gấp anh Thanh để gặp chúng tôi giải quyết”.

Sau một hồi điện thoại, Ni sư Lệ Phát nhận được câu trả lời của người đàn ông tên Thanh: “Rồi, rồi, con đang đi làm gấp, để con ra đó xem tình hình sao, trời ơi mấy bà này hại quá, hại quá!”. Lát sau, anh chàng Thanh gọi lại: “Bây giờ số tiền gửi trong hộp sâm không khai báo hải quan nên bị phạt 50%. Bây giờ con đi theo năn nỉ, lấy cả giấy chứng nhận người ta gửi tiền cho chùa mục đích để làm từ thiện. Anh quản lý nghe xong đã đồng ý chỉ phạt nhẹ thôi. Giờ Sư cô phải ra Ngân hàng Ngoại thương Vietcombank để chuyển

5.610.000 đồng về một tài khoản mang tên Nguyễn Thị Niên ở Bình Định. Ngay khi chuyển tiền xong Sư cô báo lại cho con ngay. Đầu giờ chiều sẽ có người mang tiền đến”.

Chuyển tiền như yêu cầu, Ni sư Lệ Phát yên tâm về chùa chờ. Đầu giờ chiều, không thấy ai đến, Ni sư điện thoại đến người đàn ông tên Thanh. Đầu dây bên kia trấn an: “Yên tâm, chắc trễ một chút thôi, Sư cô cứ chờ đừng đi đâu”. Tuy nhiên, đó cũng là cú điện thoại cuối cùng từ số máy này, bởi sau đó Ni sư chờ mãi mà không thấy bóng dáng ai đến chuyển tiền từ thiện, tất cả các số điện thoại đã từng gọi Ni sư trong câu chuyện này đều trong tình trạng “hiện không liên lạc được”.

Kể lại câu chuyện vừa xảy ra cách đây vài ngày, Ni sư Lệ Phát mong đây sẽ là bài học cho các ngôi chùa khác. Bởi nhóm lừa đảo cao tay này, chắc chắn sẽ mang kịch bản như phim đến áp dụng với không ít ngôi chùa trên cả nước.

Hoài Thi - CA. TP. HCM

Gọi Điện Thoại Nhờ Giúp Đỡ Người Thân Của Chư Tôn Đức Giáo Phẩm Cao Cấp

Chuông điện thoại reo vang, nhắc máy tôi nghe một giọng nói khá chững chạc:

- Chào thầy, tôi là hòa thượng HP tổng thư ký HĐTS đây, tôi có việc này muốn nhờ thầy một chút. Số là tôi có một ông anh bà con lớn tuổi hơi bị lẫn nên đi lạc từ dưới quê lên thành phố mấy ngày nay, tôi mới được báo hiện nay ông ấy đang ở gần khu vực chùa thầy mà bây giờ tôi đang bận họp HĐTS không đến đó đưa ông về quê được nên nhờ thầy

giúp đỡ, chở ông ra bến xe để ông về lại Vĩnh Long giúp tôi một chút được không vậy?

Sau khi chở người đàn ông kia về, mời cơm tử tế, sau đó đón xe cho ông ấy về quê và không quên hỗ trợ tiền xe và tiền lộ phí ăn uống dọc đường, lòng hân hoan vì đã giúp được cho một vị tôn túc lãnh đạo cao cấp của giáo hội - dù chỉ là một việc nhỏ.

Nhưng mấy ngày sau trong lúc chuyện vãn, mới hay rằng chỉ trong một thời gian ngắn mà “vị tự xưng là tôn túc lãnh đạo cao cấp của giáo hội kia” đã nhờ vả hầu hết các chùa trong huyện cũng cùng một việc như trên, và hầu hết các chùa cũng đã hoan hỷ giúp đỡ một cách vô tư!

Đến nỗi có chùa đã nghe nói về chiêu lừa đó nên khi nghe có người xưng là công an huyện nhắc lại lời của “Vị Hòa thượng lãnh đạo giáo hội” nhờ giúp đỡ người nhà, vị Ni sư già đã từ chối không giúp với lý do chùa không có ai rảnh thì liên tục bị gọi điện thoại hăm dọa khủng bố với lời lẽ hết sức hung hãn trịch thượng.

Ôi chao, thiệt là hết chỗ nói!

Gọi Điện Thoại Hỏi Đường Để Đến Cúng Đường

Tôi viết mấy hàng này là để sám hối với các ngôi chùa trong hẻm, vì thỉnh thoảng có người gọi điện thoại hỏi thăm nhờ cho địa chỉ, số điện thoại của trụ trì một số chùa trong huyện để họ đến cúng dường. Tùy hỷ trước việc làm thiện tâm công đức của người khác, tôi đã hoan hỷ cung cấp một cách “vô tư” địa chỉ, số điện thoại, thậm chí còn tâm sự với họ những điều mà chỉ nên nói với những người thân quen.

Tôi chỉ phát hiện ra mình có thể đã vô tình cung cấp cho kẻ xấu những thông tin giá trị để họ sử dụng làm phương tiện đánh lừa người khác. Khi mà tôi đã được nghe kể về lý lịch của chính mình một cách chính xác từ người đối diện tự xưng là người quen của tôi! Ấy vậy mà họ không biết họ đang ngồi đối diện với ai; hoặc khi liên tục bị gọi điện thoại đề nghị mua sách... từ nhiều số điện thoại lạ - không biết ai đã cung cấp cho họ số điện thoại và cả lý lịch đời tư của mình vậy kia? (Trong khi tôi rất hạn chế trong việc cung cấp số điện thoại và các thông tin cá nhân cho người khác?) - Có lẽ họ đã được cung cấp những dữ liệu đó từ một người dễ thương như tôi chăng?

CẤP III: NHÂN TÌNH THẾ THÁI

Chiêu thứ 11: “Kính nhi viễn chi”

Nhờ Lo Sửa Giúp Phần Mộ Gia Tộc

Có một Việt kiều tìm đến chùa làm quen và cúng dường sư một số tiền. Sau một thời gian thường xuyên tới lui thăm viếng, uống trà, đàm đạo, tình cảm thầy trò trở nên thân thiết, người Việt kiều ấy mới thổ lộ là mình về quê với một trách nhiệm quan trọng là đại diện gia tộc mua đất cất từ đường và sửa sang khu mộ gia tộc với một kinh phí cực lớn. Anh ta ngỏ lời nhờ sư đứng ra trông coi công trình giúp, vì mình mới về mọi việc còn rất bỡ ngỡ. Và người Việt kiều ấy đã rất rộng rãi khi gởi trước cho sư một số tiền đô kha khá.

Trong thời gian qua lại bàn bạc, lên phương án, chờ bên kia rút kinh phí, với lý do có một vài trục trặc nhỏ trong công

việc làm ăn nên bên đó chưa kịp gửi tiền về, đối tượng năm lần bảy lượt mượn đỡ của sư một số tiền “nhỏ” để lo công việc.

Sau một thời gian, khi cộng lại số tiền đã trở nên không hề nhỏ thì anh bạn Việt kiều cũng bốc hơi biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Mời Thầy Về Lo Hương Khói,

Tu Sửa Chùa Rồi Đòi Lại Bán Cho Người Khác

Đã có nhiều chùa đời cha mẹ, người thân làm công đức cúng hiến đất cho Tăng Ni cất chùa, mời Tăng Ni về trụ trì hoằng pháp nhưng đến đời con cháu thì hăm dọa, nhục mạ đòi lại để bán lại cho Tăng Ni khác lấy tiền chia nhau. Cũng có nhiều nơi chùa nghèo nàn lụp xụp không phát triển mới mời Tăng Ni về hứa hẹn hiến cúng làm nơi tu học, nhưng sau khi Tăng Ni về hoằng pháp, xây dựng phát triển cơ sở vật chất ngày càng trang nghiêm đẹp đẽ, tín đồ quy tụ đông thì tiếc rẻ đòi lại bằng cách vu báng, xúc xiểm, thừa kiện... hết sức rắc rối và vô đạo - không biết phải nói sao cho phải nữa, thiệt là “thế gian”...

Xin Tham Quan Chụp Ảnh

Để Vận Động Người Thân

Cúng Dường Xây Sửa Chùa

Thời gian gần đây, tại nhiều nơi xuất hiện nhóm người chuyên đi lừa đảo, trộm tiền và cổ vật có giá trị tại các chùa. Với nhiều thủ đoạn tinh vi, lợi dụng sự cả tin và thiếu

cảnh giác của các vị sư và Ban quản trị chùa, nhóm này đã thực hiện trót lọt nhiều vụ lừa, trộm tiền có giá trị lớn.

Một trong những thủ đoạn mà nhóm người lừa đảo thường áp dụng là ăn mặc sang trọng, có máy quay phim và đi xe sang trọng đến các chùa xin gặp các vị trụ trì và tự giới thiệu là cán bộ Nhà nước hoặc thân nhân Việt kiều.

Khi được trụ trì và Ban quản trị các chùa tiếp chuyện, nhóm người lừa đảo bảo: họ đến đây làm tiền trạm, vì sắp có đoàn cán bộ Trung ương đến thăm chùa hoặc Việt kiều ở thành phố chuẩn bị đến đây cúng viếng.

Sau một lúc trò chuyện, họ ra vẻ muốn tìm hiểu thêm về lịch sử văn hóa của ngôi chùa và nhờ trụ trì dẫn đi tham quan, hướng dẫn để họ quay phim chụp hình. Tranh thủ lúc sư trụ trì và Ban quản trị nhà chùa mất cảnh giác, một người trong nhóm này lên vào phòng trụ trì để mở khóa tủ trộm tiền và cổ vật có giá trị.

Với thủ đoạn trên, cho đến lúc này đã có rất nhiều chùa ở khắp nơi đã mắc lừa nhóm người này. Vì vậy, đề nghị các chùa nêu cao tinh thần cảnh giác trước những thủ đoạn của bọn lừa đảo. *Thạch Bích – VH*

CẤP IV: DÒ SÔNG DÒ BIỂN DỄ DÒ...

Chiêu thứ 12: Những nghệ sĩ tài ba

Giúp Nhà Chùa Xin Phép Xây Dựng, Hứa Vận Động Tài Chánh..., Sau Đó Biến Mất

Với Một Số Tiền Cực Lớn

Bà B, quản lý ngôi chùa Đ. ở Hóc Môn kể lại: Cách đây không lâu, trong lúc bà đang chuẩn bị sửa chữa lại chùa thì có một phụ nữ tên P. T. N. M. nói từ miền Trung mới vào, vì không có tiền bạc, người quen nên xin vào chùa tá túc để chờ xin việc làm và được bà B. đồng ý. Khoảng một tuần lễ sau, M. nói đã có việc làm nên rời khỏi chùa.

Thế nhưng chỉ khoảng 10 ngày sau, M. đột ngột quay lại chùa, trên người đeo đầy trang sức (dây chuyền, nhẫn, vòng cimen bằng vàng) khiến bà B. vô cùng ngỡ ngàng.

Chưa kịp hỏi han nguyên do, bà B. càng choáng hơn khi M. móc bóp lấy 500 USD dúi vào tay bà B.: "Số tiền này là của chị con tặng cô để đền ơn những ngày cô cưu mang con đó". M. cho biết nhà chị ta ở Nha Trang rất giàu, có đứa em song sinh tên H. hiện là phó tổng giám đốc của một công ty sản xuất ô tô công nghệ nano bên nước Nhật...

Sau đó, vì ở TP. HCM nên cứ vài ngày M. lại lên chùa để thăm bà B. Một lần nọ M. lại lên chùa, vẻ mặt đầy phấn chấn nói với bà B:

- Hôm qua con điện thoại cho H. nói cô chuẩn bị sửa chữa chùa, H. bảo sẽ kêu gọi các tổ chức bên Nhật quyên góp tiền để ủng hộ cô.

Đang lúc cần tiền, bà B. như bắt được vàng, bảo M. ráng xúc tiến nhanh. Ít ngày sau M. mừng rỡ thông báo cho bà B. biết H. quyên góp được đến những 1,2 triệu USD. Cùng lúc đó H. "từ bên Nhật" cũng điện về chùa để báo cho bà B. thông tin quan trọng này. Nhưng H. nói, vì số tiền quá lớn

không thể mang trực tiếp về Việt Nam nên H. sẽ gửi vào tài khoản. Mà muốn vậy thì bà B. phải tốn tiền mở tài khoản hết mấy ngàn đô.

Tin lời, bà B. đưa tiền cho M. 6.000 USD để mở tài khoản. Không bao lâu sau, có người gọi điện thoại về chùa và xưng là người quản lý tài khoản và cho biết H. gửi về không chỉ 1,2 triệu USD mà là 1,5 triệu USD và 20.000 bảng Anh và yêu cầu bà B đưa thêm tiền mấy lần nữa, không có tiền bà phải lấy tạm số tiền của mấy người chị ruột gửi bà cất giúp đưa cho M.

Cùng lúc đó, H. gọi đến chùa nói với bà B. là đã gửi tiền xong xuôi chỉ còn đợi H. về nhận tiền và trao luôn cho chùa. Bà B. nhiều đêm mất ngủ khi nghĩ về số tiền khổng lồ sắp có trong tay... Thế nhưng từ đó đến nay đã nhiều tháng trôi qua bà B. chờ đợi trong vô vọng, còn M. thì đã "cao chạy xa bay".

Thay Lời cuối

Tình Ôi Xót Xa

Trong đời tôi đã gặp rất nhiều cú lừa ngoạn mục, nhưng có lẽ đau nhất là lần đi Hà Nội cách đây hơn mười năm.

Lần ấy, tôi được mời đi tham quan miễn phí, chỉ phải đóng góp phần chi phí ăn uống dọc đường một triệu đồng. Trên đường đi, tôi quen với một cô bé khoảng 15 tuổi hết sức hồn nhiên vui vẻ, cô bé rất hòa đồng nhưng đôi khi lại rất khó hiểu, có khi nó ngồi một mình ủ rũ như đang suy tư một điều gì. Tôi hỏi chuyện thì nó thờ dãi bảo rằng mấy cô không ưa nó và hay kiểm chuyện với nó. Hỏi ra thì nó nói

rằng vì nó đi chung với người cô, mà cô ấy không có tiền đóng góp nên mọi người lại nghĩ rằng nó ăn quỵt, vì vậy mà đối xử không công bằng với nó. Thương tình tôi cho nó mượn 1 triệu đồng để đưa cho cô nó đóng góp với người ta, sau đó nó lại vui như Tết và cứ lẻo đẻo theo tôi trong suốt cuộc tham quan.

Trên đường về, trong lúc ngủ gục nó vô tình đánh rơi chiếc ví và cũng vô tình tôi nhặt được thì mới biết trong ví của nó có rất nhiều tiền, có cả mấy tờ 100 USD và mấy chỉ vàng nữa. Khi tìm hiểu ra thì tôi mới té ngửa là nó đã làm mặt khổ với rất nhiều người trong đoàn và đã có rất nhiều người dang tay nghĩa hiệp với nó. Nói chuyện trực tiếp với cô của nó thì mới biết nó là dân “giang hồ gốc”, vì sợ nó quậy nên ba mẹ mới gửi nó cho cô trông coi trong thời gian họ đi công tác và mọi chi phí cho chuyến đi họ đã lo đủ, cũng như cô nó đã thanh toán đủ cho Ban tổ chức ngay từ đầu.

Biết mình đã bị một quả lừa đau, nhưng không muốn làm chuyến đi thú vị mất vui nên tôi tự ám thị rằng, thôi coi như một bài học bằng vàng.

Kết thúc chuyến đi, ai về nhà nấy. Ngày hôm sau tôi nhận được điện thoại của nó, nó nói rằng muốn liên lạc với tôi nhưng điện thoại của nó bị hết tiền rồi mong tôi nạp cho nó một ít tiền để nó gọi lại, vì nó đang mượn điện thoại của người khác. Tôi bảo rằng tôi không sử dụng điện thoại di động và cũng không biết nạp tiền như thế nào nữa rồi cúp máy mà trong lòng hết sức tức giận và cả thẹn.

Con Trẻ

Hồi mới xuất gia được mấy năm, lúc ấy tỉnh thất NL còn vắng vẻ ít người lui tới, thỉnh thoảng có mấy đứa bé khoảng 7 - 8 tuổi ở xóm lao động nghèo thường ghé vào tỉnh thất chơi, thấy thương gia đình tụi nhỏ nghèo khó nên thi thoảng có bánh trái gì chút đỉnh tôi thường để dành cho tụi nó, dần dần trở nên thân thiết, khi rảnh tụi nhỏ thường quần quýt bên tôi phụ làm cái này cái kia với thái độ rất ngoan hiền lễ phép. Càng thương tụi nó hơn, nên tôi thường quan tâm giúp đỡ, chỉ bảo tụi nó việc học hành, việc ứng xử trong cuộc sống, thi thoảng tôi lại nấu củ mì, hái rau muống hay làm bánh tráng trộn cho tụi nhỏ ăn, tình cảm thầy trò thật thân thương và không biết từ lúc nào tụi nhỏ đã kêu tôi bằng “cha” và thường kể cho tôi nghe mọi việc từ trong nhà đến việc ở trường lớp.

Có lần, một đứa nói cho tôi nghe về sự khó khăn thiếu thốn của gia đình đứa bạn. Bạn nó đã phải nghỉ học để đi bán vé số, nhưng rồi cũng không thể đi bán được vì bị người ta lừa nên không còn vốn để đi bán nữa. Thương tình, tôi bảo nó về nói lại với mẹ đứa bạn rằng, nếu thật sự như thế tôi sẽ đứng ra mượn giúp cho nó một số tiền vốn để đi bán tiếp.

Mẹ đứa bé kia đã đến gặp tôi nước mắt汪汪 dài kể khổ, bà nói rằng tiền vốn bán vé số hôm trước cũng là mượn của người ta, bây giờ muốn bán lại thì phải trả nợ ấy và phải có một số tiền ứng trước mới mong họ đưa vé số cho mà bán. Thế là tôi phải chạy mượn một số tiền lớn (gấp đôi số dự tính ban đầu) để giúp gia đình đứa bé kia có thêm chút thu nhập mà sinh sống. Mẹ đứa bé nhận số tiền mà rơm rớm nước mắt cảm ơn tôi và hứa sẽ hoàn trả lại trong thời gian sớm nhất.

Một đứa bé khác cũng trong nhóm trẻ đó lại có hoàn cảnh bi đát hơn, mẹ đi bán vé số nuôi cha con nó và một đứa cháu, cha nó thì bị bệnh nan y nằm một chỗ, nó lại mắc bệnh suyễn không giúp gì được, nên gia cảnh thường xuyên thiếu trước hụt sau. Rồi cha nó qua đời, tôi đã đứng ra vận động bà con giúp lo tang ma cho cha nó một cách chu đáo.

Sau đám tang, nó thường đến chùa công quả nói là để cầu siêu cho cha, ngày Tết gần đến nó càng buồn hơn, tôi đã động viên an ủi nó, giảng cho nó nghe về tinh thần thiếu dục tri túc và chia sẻ cho nó một phần trong số những vật phẩm mà Phật tử đem biếu cho tôi dùng ngày Tết (bánh mứt, hạt dưa, củ kiệu, dưa hấu, bánh chưng, bánh tét, bánh trôi, nhang đèn v.v...) và 50 ngàn mà tôi đã dành dụm suốt mấy tháng không dám xài.

Sau Tết đứa bé dẫn mẹ nó đến cảm ơn tôi và cũng như mẹ đứa bé kia, bà than rằng nhà túng quá không có tiền làm vốn bán vé số, bà thẳng thắn đặt vấn đề mượn tôi 300 ngàn để làm vốn, một thời gian ngắn sau sẽ trả. Lúc ấy, sự phụ tôi vừa mới viên tịch, bao nhiêu việc phải lo nên thật tình là tôi không có ngần ấy tiền để giúp cho mẹ con đứa bé, nhưng vì thương cho hoàn cảnh của nó nên tôi đã đi ra đầu xóm mượn giùm cho mẹ con nó.

Từ đó đến giờ thỉnh thoảng tôi vẫn gặp tụi nhỏ, đôi khi tụi nó cũng đến thăm tôi nhân dịp lễ Tết, nhưng số tiền đã mượn khi ấy thì không thấy nói gì đến nữa, tôi có nhắc khéo vài lần thì lần nào tụi nó cũng nói là để nói lại mẹ, rồi thôi.

Một lần tình cờ trong xóm có cãi lộn, người ta mới nói lại cho tôi nghe rằng nhà hai đứa bé kia cãi nhau và trong khi lờ qua tiếng lại họ đã vô tình xì ra rằng, đã cùng nhau xúi con gạt ông thầy trẻ để lấy tiền đánh đề.

Ôi trời, tôi đã thương yêu quý mến tụi nó dường ấy, vậy mà chúng nó nỡ lòng nào đối xử với tôi như vậy sao, tôi thật không thể nào tin nổi - có lẽ đúng như người ta nói thật - chúng bị cha mẹ xúi ép chứ chúng không đến nỗi nào như vậy đâu.

(Sau này khi trúng số, một trong số 3 bà mẹ của mấy đứa bé đã đem gởi lại tôi số tiền đã mượn và thú thật việc mình cùng với 2 bà mẹ kia đã xúi tụi nó “dụ” tôi để mượn tiền đánh đề. Ôi trời, thiệt là hết chỗ nói nổi...)

Năm tháng trôi qua mấy đứa bé kia cũng dần lớn khôn. Một ngày kia một đứa ghé thăm tôi và nói rằng nó đang học thêm vi tính môn đồ họa, rất cần một dàn máy để làm bài tập thực hành. Hôm qua trên trường người ta quảng cáo một dàn máy vi tính chỉ có 2 triệu 500 ngàn đồng mà nó mới chỉ để dành được 600 ngàn, mong tôi giúp đỡ để nó học cho tốt; nó còn hứa sẽ đi dạy kèm để dành tiền trả lại cho tôi.

Tôi giảng dạy cho nó nghe về một số nguyên tắc để người khác vui lòng giúp đỡ mình (mà tôi học từ chương trình “sinh viên lập nghiệp” trên truyền hình). Như là muốn thuyết phục người khác giúp đỡ, cần phải tạo được niềm tin từ đạo đức, tác phong cá nhân, phải chứng tỏ được khả năng và bản lĩnh trong việc giải quyết công việc, có kế hoạch cụ thể để thực hiện và tinh thần vững vàng khi gặp

khó khăn trong công việc... Sau đó tôi tặng nó 500 ngàn, cho nó mượn 1 triệu (cộng với 600 ngàn đã có nó chỉ cần sự hỗ trợ một chút nữa từ phía gia đình thì có thể mua máy được rồi - kinh tế gia đình nó lúc này cũng đã tạm ổn!). Rồi, chúc nó thành công trong học tập, hy vọng sau này nó sẽ trở thành một công dân có ích cho xã hội. Nhưng, kể từ đó đến giờ nó không đến thăm tôi nữa, thỉnh thoảng gặp nó giữa đường thì nó lại cố tình ngoảnh mặt làm ngơ.

LỜI BÌNH:

Đó là hai câu chuyện làm tôi đau lòng nhất, nhưng cũng là hai bài học đầu đời mà tôi trân trọng nhất, bởi vì nhờ hai bài học đó mà tôi bớt dại đi, và cũng nhờ hai bài học đó mà sau này khi bị lừa tôi không thấy đau đớn nữa! Và một điều may mắn hơn là dù đã nhiều lần bị lừa, trái tim tôi vẫn bình thản mà không chai sạn lại, vẫn hy vọng và đặt trọn niềm tin vào tánh thiện trong mỗi người.

Tiểu Trúc Lâm Am, Mùa Hạ Năm 2012

Chuyển định dạng PDF: Thư Viện Hoa Sen